

ΟΗΡΟΣ

№ 348

ΠΟΥ ΔΕΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗΚΑΝ
ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ο θάνατος με τον ήχο και οι άορατοι προβολείς

Ο στρατηγός φόν Σάινεχ, στο περίφημο κι' αποκαλυπτικό βιβλίο του "Από τον τελευταίο πόλεμο στον προερχόν", γράφει τα εξής χαρακτηριστικά: «Μπορεί κανείς να φαντασθεί την χρησιμοποίηση μιας παλμικής δονήσεως, ενός ήχου, ικανού να προκαλέσει όχι μόνο στα έμφυχα, αλλά και στα άφυχα σώματα μια τέτοια άπληξη, ώστε να επηρεάσει τον θάνατο και την άπονηση τους...» Με άλλα λόγια μας θυμίζει τις οπλίστρες τις "ερικώ" που γκρέμισαν τα τεύχη με τις παλμικές δονήσεις του δυνατού ήχου τους, όπως τον λένε, λένε μας βεβαιώνει η παλιά ιστορία... Βλέπουμε λοιπόν ότι τα ήχητικά κύματα μπορούν να χρησιμοποιηθούν στον πόλεμο ως ένα από τα πιο θανατηφόρα όπλα.

Η νέα αυτή μέθοδος βασίζεται στο εξής φαινόμενο: Πολλές φορές, το πάρομα των στρατιωτών "τροχαδών" από μια γέφυρα, προκαλεί το γκρέμισμά της. Η δονήσις που προκαλείται από το βαρύ ρυθμικό βήμα των στρατιωτών καταστρέφει τη συνοχή των μορίων της ύλης και η γέφυρα έτσι ραγίζει σε πολλά σημεία και γκρεμίζεται. Επίσης, τα παρόμοια κοντά στις άκτες του Ειρηνικού σκίζονται στη μέση και κομματιάζονται κι' ένα ώριμο διαπεραστικό ήχο που βγαίνει οι σειρήνες των βατοριών. Αλλά και στη Νότιο Αφρική, κοντά στην Πόλη του Άκωα, όπου ανακαλύφθηκαν τυχαία ότι τα σμήνη των ακρίδων δεν άντεχουν στις παλμικές δονήσεις διαπεραστικών ήχων. Το ούρλιασμα μιας σειρήνας τις αναγκάζει ν' απομακρυνθούν πανικόβλητες κι' έτσι οι φυτείες σώζονται από την καταστροφή.

Το ίδιο τώρα συμβαίνει και με τα κύματα που οργάνωσαν μας. Η ειδική ταύτης των παλμικών δονήσεων ενόσω ήχητικού κύματος προκαλεί σ' αυτά επικίνδυνες δονήσεις που επηρεάζουν τον θάνατο. Επίσης, όπως υπάρχουν φωτεινά κύματα άορατα, που δεν μπορούν να τα διακρίνουν τα μάτια μας, έτσι είνε δυνατόν να υπάρχουν ήχητικά κύματα που δεν συλλαμβάνονται από την ακοή μας. Το ότι το ανθρώπινο αυτί μπορεί να διακρίνει ήχητικά κύματα που έχουν από 24 μέχρι 20.000 δονήσεις στο δευτερόλεπτο. Πέρα από το όριο αυτό περνάμε στην περιοχή των υπερηχητικών κυμάτων που παρουσιάζουν πολλές εκπληκτικές ιδιότητες. Τα υπερηχητικά κύματα, άλλωστε, προσφέρουν μεγάλες υπηρεσίες στον πόλεμο, γιατί διευκολύνουν την ανακάλυψη των υποβρυχίων. Παράλληλα όμως το εξής περίεργο φαινόμενο: Τα υπερηχητικά κύματα σκοτώνουν τα ψάρια!

Για να καταλάβετε τώρα κανείς σε ποιά σημεία έχουν φθάσει οι έρευνες για τις καταστρεπτικές ιδιότητες των υπερηχητικών κυμάτων, φανεί ν' αναφέρουμε ότι οι επιστήμονες έπετυχαν να αναφέρουν 300.000 ήχητικές δονήσεις στο δευτερόλεπτο... Με τέτοια ταχύτητα δονήσεων επιτυγχάνεται η πλήρης άπονηση των ωρίων μερικών σωμάτων. Επίσης, οι βιοκά κύματα καταστρέφουν τα έμβρυα αλμοφύων. Ψάρια και βράχιοι σκοτώνονται μονικά εργασιρία. Η μέλεια από έπιστημονικές αυτές των κυμάτων στον πόλεμο συνεχίζεται σήμερα από όλες τις χώρες. Ο μοναδικός σκοπός των ειδικών περιορίζεται τώρα στην κατασκευή των καταλλήλων μηχανημάτων για την εκπομπή των θανατηφόρων αυτών ήχων. Έτσι θα προσθέσουν ένα ακόμη τρομακτικό όπλο για την εξολόθρευση όχι μόνο του εχθρικού στρατού, αλλά και των άμαχων που ζουν ήσυχα στα μετόπισθεν...

Άορατοι προβολείς

Αναφέραμε πάρα πάνω ότι υπάρχουν φωτεινά κύματα, άορατα, που δεν μπορούν να τα διακρίνουν τα μάτια μας. Έ, λοιπόν, αυτά τα άορατα φωτεινά κύματα...

κτίνες τις χρησιμοποιούν σήμερα για την κατασκευή προβολέων. Τέτοιες ακτίνες, όπως μας εξηγούν οι ειδικοί, βρίσκονται στην άκρη του ήλιου φάσματος, εκεί που συναντάμε τις υπεριώδεις ή τις υπέρυθρες ακτίνες.

Οι υπέρυθρες ακτίνες παρουσιάζουν εκπληκτικές ιδιότητες. Το μάτι μας δεν διακρίνει απολύτως κανένα φως. Οι ακτίνες αυτές διασχίζουν την πιο πυκνή δούλη με μια εισδυτικότητα δεκάξη φορές μεγαλύτερη από εκείνη που έχουν οι κοινές φωτεινές ακτίνες. Στην Αγγλία, οι έρευνες στον τομέα αυτό έχουν καταλήξει σε αξιοθαύμαστες έπιτυχίες. Ο ειδικός της τηλεόρασεως Τζών Μπαρντ έφτιαξε ένα καταπληκτικό μηχανήμα, τον "νοκτιόζορ", που εξερευνά τα σκοτά με άορατες φωτεινές ακτίνες.

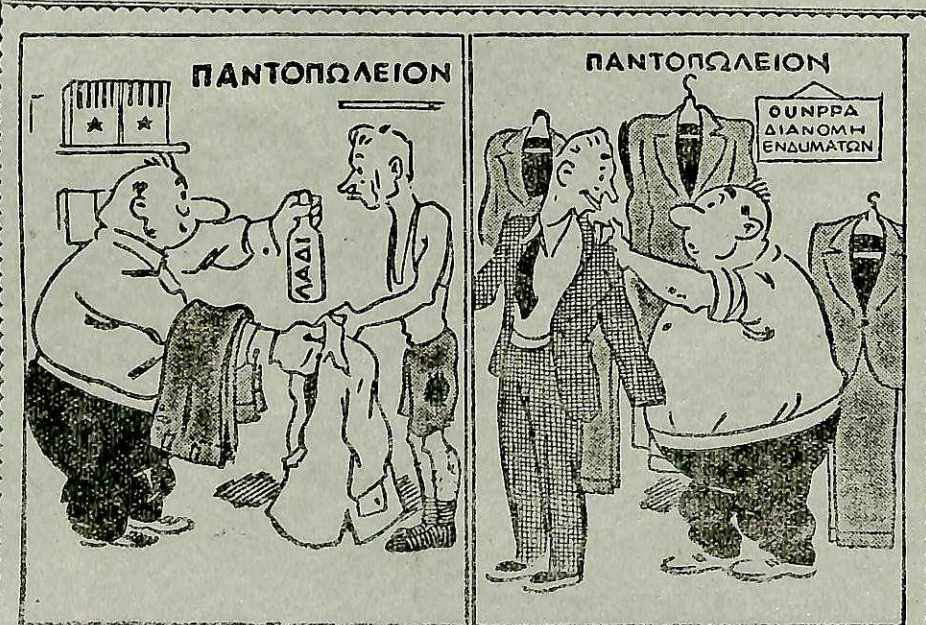
Επίσης, ο αμερικανικός στρατός έχει κάνει έπιτυχείς δοκιμές με τέτοιες ακτίνες. Οι έφημεριδες περιέγραψαν ως εξής μια από τις τελευταίες δοκιμές τους: «Μια σκοτεινή νύχτα έγινε μια εικονική έπιθεσις κοντά στη Νέα Υόρκη. Για την ανακάλυψή του εχθρού χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά μουσικές ακτίνες, άορατες μέσα στο σκοτάδι».

Πενήντα ένα εχθρικά πολεμικά σκάφη έπεσεθσαν σε διάφορα σημεία της ακτής, για να ένεργήσουν μια απόβασι. Αλλά η έπιθεσις αποκρούθηκε γρήγορα από τα παράκτια πυροβόλαια, γιατί οι μουσικές ακτίνες ανέκαλυσαν σαφάντα όχτς εχθρικά πλοία από τα πενήντα ένα που έλασαν μέρος στην έπιθεσις. Αλλά και από τα άλλα τρία που είχαν τραπή εις φυγήν, το ένα ανακαλύφθηκε και έπισημάνθηκε από τα πυροβόλαια.

Το Γενικό Έπιτελείο στην Ουάσινγκτον, καθώς και η Σχολή Πολέμου έχουν την γνώμη ότι η χρησιμοποίηση προβολέων με υπέρυθρες ακτίνες αποτελεί μια εκπληκτική πρόοδο της τεχνικής, από στρατιωτικής άποψεως.

Χάρη λοιπόν σ' αυτή τη νέα έφεύρεσι, οι πραγματογνώμονες φρονούν ότι οι αμερικανικές άκτες είνε πιο άπρόκλητες. Κοιμιά εχθρικά απόβασις δεν μπορεί να πετύχει κατά τις σκοτεινές νύχτες, ούτε στις άκτες του Ατλαντικού, ούτε και σ' εκείνες του Ειρηνικού Όκεανού.

Ακόμη μεγαλύτερα έφαρμογιά έχουν οι υπέρυθρες ακτίνες στην αντισεροπορική άμυνα. Οι προβολείς που εκπροσωπούν τον μέχρι τώρα για την ανακάλυψη στο σκοτεινό ουράνιο των εχθρικών αεροπλάνων, παρουσιάζουν μεγάλους κινδύνους, γιατί έπιδίδαν το στόχο και έπέτρεπαν στα αεροπλάνα να ρίξουν πιο εύκολα τις βόμβες τους. Μα με τους σημερινούς άορατους προβολείς δεν υπάρχει πιά κανένας τέτοιος κίνδυνος. Κανείς δεν βλέπει τη δόση των ακτίνων που έκτοξεύει στον ουράνιο ο άορατος προβολέας. Πρόκειται με δυο λόγια, για μεγάλα "τεχνικά μύα" που εξερευνούν τον ουράνιο και που οι αντιδράσεις τους παρουσιάζουν χημικές ή ηλεκτρικές έκδηλεις. Με τις έκδηλεις αυτές έπισημαίνονται τα αεροπλάνα ή τα πολεμικά σκάφη του εχθρού, που προχωρούν άνοπτα, χωρίς να βλέπουν τίποτε κι' έτσι έπιτυγχάνεται η αλφινδιστική καταστροφή τους.

ΣΦΑΙΡΑ ΕΙΝΕ ΚΑΙ ΓΥΡΙΖΕΙ...
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1942: Τότε που μας έγδυναν. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1945: Τώρα μς ντύνουν!...

ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΕΙΟΣ Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΣΑΣ;

Για σάς, δεσποινίδες μου

Γνωρίζετε καλά, δεσποινίδες, τον άνθρωπο, που κάνει την καρδιά σας να χτυπά, τον νέο που αγαπάτε, τον άνθρωπο στον οποίο χαρίζατε ή πρόκειται να χαρίσετε την λατρεία σας; Ασφαλώς όχι. Για να γνωρίσωμε έναν άνθρωπο απαιτείται αρκετός καιρός και μάλιστα όταν είμαστε έρωτευμένοι, γνωστός όντος ότι ο έρωας τυφλώνει, δεν μας αφήνει να δούμε καθαρά. Οι 14 αυτές έρωτικές ερωτήσεις θα σας βοηθήσουν να εξακριβώσετε αν πετύχατε στην έλλογή του ανθρώπου που αγαπάτε:

- 1) Τον βλέπετε απηλλαγμένο από άδελφότητες, ανησυχίες, άγωνίες, στην καθημερινή του ζωή;
- 2) Φαίνεται πρόθυμος να συζητήσει μαζί σας ήσυχα και ήμια τα προβλήματά του και τα δικά σας;
- 3) Έισθε περήφανη για τη δουλειά που κάνει κι' ανδριόφερους πραγματικά γι' αυτήν;
- 4) Συγκρίνετε εύνδικά τη συμπεριφορά του με των άλλων γνωστών σας ανδρών;
- 5) Αποφεύγει πάντα τις προστρίδες με τους γνωστούς του και τους συνειταίρους του;
- 6) Είνε πάντα άποφασιστικός, κι' όχι διστακτικός κι' αμφιταλαντευόμενος, όταν αντιμετωπίζει σοβαρά ζητήματα;
- 7) Έισθε ταριασμένοι οι δυο σας στην ήλικία, τη μορφώσι και τις βασικές αντιλήψεις;
- 8) Έχει καταστρώσει σχέδια προόδου για το μέλλον;
- 9) Είνε απηλλαγμένος απ' τις διαδοχικές μεταπτώσεις απ' την έλψη στην κατάρτη, τις οποίες παρουσιάζουν τόσοι άνθρωποι;
- 10) Μπορείτε να ρυθμίσετε τα άμοιβαία σας προβλήματα πάνω σε μια βέσι πρακτικής δοσοληψίας;
- 11) Είνε εύδους και ελκρινής στις σχέσεις του μαζί σας;
- 12) Θεωρούσατε βέβαιον πάντα, άφ' ε- του τον αγαπάσατε, ότι ήταν ο κατάλληλος σύντροφός για σάς;
- 13) Τον βλέπετε σαν άνθρωπο ίσοροπημένο;
- 14) Σέβεται καθένας σας τους φίλους και τους συγγενείς του άλλου, και ταιριάζει καλά μαζί τους;

Αν απαντήσατε "ναι" σε 11 ή περισσότερες απ' αυτές τις έρωτικές, κι' αν οι σχέσεις σας χρονολογούνται από ένα έτος το λιγώτερο, μπορείτε να έισθε βέβαια ότι βρήκατε το κατάλληλο ταίρι σας. Αν οι καταφατικές απαντήσεις σας είνε 8-10, ο σύντροφός σας δεν θεωρείται άριστος, πάντως όμως είνε ύποφερτος. Αν είνε λιγώτερες από 8... Έ, τότε δεν θα κάμετε σχέση ν' αναθεωρήσατε το ... καθεστώς των σχέσεών σας!

Η μαγεία της φωνής

Ένα από τα μεγαλύτερα θέληγτρα της γυναίκας είνε η φωνή. Η γοητεία της είνε ακατάμαχη. Μια αληθινή μαγεία. Περισσότερο από μια τρυφερή ματιά, από ένα ώριμο πρόσωπο ή μια χαριτωμένη σιλουέτα, η γυναικεία φωνή έχει τη δύναμη να ελκύει ως τα βάθη της ανθρώπινης φωνής και να την συγκλονίζει. Η έπιδρασις της είνε τεράστια και η ανδάντησις της δεν όδυνει ποτέ. Ένα πρόσωπο μεταβάλλεται ακατάπαυστα και τα χαρακτηριστικά του μεταμορφώνονται σιγά-σιγά. Επειτα από χρόνια, μας είνε πολύ δύσκολο ν' ανακαλέσωμε πιστά στη μνήμη μας ακόμη και τις πιο αγαπημένες φωνές μας. Έκείνο, όμως, που δεν θα ξεχάσωμε ποτέ είνε η ιδιαίτερη έκφρασις τους και η φωνή τους — πιο πολύ η φωνή τους.

Πόσοι άνδρες δεν άγαπήσαν γυναίκες, χωρίς να τις γνωρίζουν καθόλου, μόνο και μόνο γιατί γοητεύθηκαν από τη φωνή τους; Πόσες κατακτήσεις δεν κάνουν οι τραγουδιστριες, μ' όλο που, κάποτε, δεν είνε καθόλου όμορφες; Έχουν, όμως, το χάρισμα της μελωδικής φωνής, που έζει να μιλήσει τόσο καλά στην ανδρική ψυχή.

Το κακό είνε πως οι γυναίκες προσέρχουν λιγώτερο από όλα τα άλλα τη φωνή τους, γιατί νομίζουν πως αυτή δεν παίζει κανένα ρόλο στον έρωτα. Χάνουν δολέκληρες ώρες μπροστά στον καθρέφτη τους, για να μακιγιάρουν το πρόσωπό τους, δοκιμάζουν με άγαντα κάθε νέα ανακάλυψη, που ύπόσχεται τη διατήρησι της όμορφιάς τους, τρελλαινούνται για τη μόδα και βάζουν όλα τα δυνατά τους για να μη μειωθούν καθυστερημένες, αλλά για τη φωνή τους δεν ένδιαφέρονται καθόλου. Μερικές άλλες πάλι, που έχουν καταλάβει την αξία της, έχουν βρή κάποιο πρότυπο που το μιμούνται κατά τον πιο φρικώδη τρόπο, αποκρίνονται συστηματικά και γίνονται γελοίες.

Η έπιθευσις στο ζήτημα της φωνής, όπως, άλλωστε, και σ' οποιοδήποτε άλλο ζήτημα, δεν όφειλε σε τίποτε. Θέρνει, μάλιστα, το αντίθετο αποτέλεσμα από εκείνο που επιδιώκουμε. Ένα καλό μακιγιάρισμα μπορεί να κρύψει μια άτελεια του προσώπου. Αλλά η μεγαλύτερη προσπάθεια δεν μπορεί να μεταβάλει ουσιαστικά τον ήχο και τον τόνο μιας φωνής.

Τι πρέπει να γίνη λοιπόν; Αν αφήσαμε κατά μέρος τη μουσική καλλιέργεια της, που δεν είνε σε όλες τις γυναίκες δυνατό, άπομένει η συστηματική, μεθοδική και υπομονητική καλτέρευσις της, πράγμα που είνε στα χέρια κάθε γυναίκας.

Τι είνε εκείνο που κάνει την όμορφα και τη γοητεία μιας συνηθισμένης φωνής; Η πείρα δείχνει πως πρέπει να το αναζητήσωμε σε τρία πράγματα: στον ήμερο και στρωτό παλμό της, στη διαύγεια της και στο χρώμα της.

Οι γυναίκες που είνε ελκρινές...

ποτέ δεν δημιουργούν ελκρινή έπιθευσις.

Δεν χρειάζεται γι' αυτό καμιά έπιθευσις και καμιά ήθοποιά. Είνε άρκετο στη γυναίκα να καλλιεργήσει τα φυσικά της χαρίσματα, μέσα στα πλαίσια και τα όρια που αυτά της επιτρέπουν.

Περισσότερο από τον άνδρα, η όμυλια συνοδεύεται στη γυναίκα από χειρονομίες. Ω! Αυτή η μαγία των χειρονομιών! Η γυναίκα άφηνει να διαφεύγη ανάμεσα απ' αυτές το μεγαλύτερο μέρος της γοητείας της.

Μια γυναίκα που θα μιλούσε χωρίς να χειρονομεί καθόλου, θα έμοιαζε σαν μια άμυχη κοκλιά και δεν θα προκαλούσε κανένα ένδιαφέρον. Αλλά από το σημείο αυτό ως το σημείο να μεταβάλλεται σε νευρόσπαστο, η άποψασις είνε πολύ μεγάλη.

Μην χειρονομείτε ποτέ παρά μόνο όσο χρειάζεται για να δημιουργήσατε με τις όμορφες και άρμονικές κινήσεις μια εύαριστη και ζωηρή ατμόσφαιρα στην όμυλία σας.

Και μην κάνετε μορφασμούς! Πόσες γυναίκες δέ νομίζουν ότι τις όμορφαίνουν! Και πόση έκπληξι θα δοκιμάσαν εάν μπορούσαν να καταλάβουν πόσο δυσάρεστη και, καποτε, πόσο αποκρουστική είνε η έπιθευσις που προκαλούν στους συνομιλητάς των!

ΣΟΥΖΑΝ ΒΕΡΝΟΝ

ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

★ Προορισμός και των λουλουδιών και των γυναικών είνε τα... στέφανα.

★ Ο κόσμος έγινε για τους άνδρες και όχι για τις γυναίκες.

Ο. Ουάιλντ

★ Η άγνοτης της ψυχής και του χαρακτήρος είνε η μεγαλύτερη δόξα για μια γυναίκα.

Κάρμεν Σύλβα

★ Οι γυναίκες αγαπούν με την άκοή, όπως οι άνδρες αγαπούν με την δρασι, εάν βέβαια αγαπούν.

Ο. Ουάιλντ

★ Οι γυναίκες είνε πλασμένες μάλλον για ν' αγαπιούνται παρά για ν' αγαπούν. Μοιάζουν με τα λουλούδια που δεν ανθίζουν από το άρωμα τους, αλλά το δίνουν να το μυρίσουν οι άλλοι. Οι γυναίκες είνε πραγματικά λουλούδια του έρωτος.

Άλφ. Έσκουίρς

★ Η γυναίκα είνε ικανή μέσα σε δυο ώρες να σπρώξει έναν άνδρα στην αυτοκτονία και σε διάστημα δυο λεπτών της ώρας να τον ανεβάσει στον Παράδεισο.

Πάβλ Ρίχτερ

★ Η γυναίκα είνε ικανή και τον πιο έτυπο άνδρα να τον μεταβάλει σε βλάκα της χειρότερης μορφής.

Πάτερ Σόλις

★ Τα άνθη έχουν συμβολική γλώσσα, αλλά δεν όμυλουν. Οι γυναίκες όμως και γλώσσα εάν δεν είχαν θα εύρισκαν τρόπο να μιλήσουν.

Ρ. Ντεβιλλέρς

Πώς πρέπει να κοιμάσθε;

Μερικές έρωτήσεις

1) Ένας άνθρωπος ύγιης στριφογυρίζει στον ύπνο του;

2) Ο αναπνευστικώτερος ύπνος έρχεται στις πρώτες ώρες;

3) Αν κοιμηθούμε 6 ώρες αντί για 8, θα διαπανθούμε την άλλη μέρα περισσότερη ένεργεια για τη συνθησισμένη εργασία μας;

4) Για ν' αναπληρώσωμε το χαμένο ύπνο, πρέπει να κοιμηθούμε λίγο παραπάνω επί άρκετες νύχτες κατά συνέχεια;

5) Όταν κοιμόμαστε μαζί με άλλον, είνε λιγώτερο αναπνευστικός ο ύπνος μας;

6) Οι άνθρωποι που κοιμούνται λίγο, είνε πιο ένεργητικοί;

7) Η έλλειψι του ύπνου μπορεί να άρρωστήσει σοβαρά τον άνθρωπο;

8) Αποκοιμώμαστε ή ζυπνούμε μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο;

9) Όταν κοιμόμαστε με το άριστερο πλευρό, πιέζεται η καρδιά;

10) Τα ζεστά ποτά πριν πέσωμε στο κρεβάτι, έξασφαλίζουν ένα καλό ύπνο;

11) Είνε άνονησινά να κοιμόμαστε το καλοκαίρι μ' ένα ανεμιστήρα στο δωμάτιο;

12) Η σωματική κούρασι δυσκολεύει τον ύπνο;

13) Το κρεβάτι και το στρώμα μας πρέπει να είνε μέτρια μαλακά, για να κοιμηθούμε άναπνευστικά;

14) Ο μεσομεριανός ύπνος είνε περίττος κι' έλαττώνει την άποδοτικότητα του ανθρώπου;

15) Η πνευματική προσπάθεια διώνκει τον ύπνο;

Απ' τα 25 ως τα 70 χρόνια του, ο άνθρωπος διαβεί κατά μέσον όρον 15 έτη εν όλω για ύπνο. Η έλλειψι του ύπνου έκαμε στρατηγούς να χάσουν μάχες, νευροπαθείς να χάσουν τα λογικά τους, γυναίκες να παρ' όλην όμως την τόση απαντήσεσι σας με τις σωστές.

Και τώρα οι απαντήσεις, με τις σχετικές έπεξηγήσεις:

1) Ναι. Κάθε κοιμώμενος αλλάζει θέσι, 35 φορές κατά μέσον όρο σ' δολέκληρη τη νύχτα, γιατί η μυική διάταξι του σώματος είνε τέτοια ώστε δεν μπορεί να χαλαρωθούν όλοι οι μύς συγχρόνως.

2) Ναι. Οι ειδικές μελέτες που έγιναν στο αμερικανικό πανεπιστήμιο Κολγκέτι, απέδειξαν ότι ο ύπνος των λίγων πρώτων ώρων φέρνει την περισσότερη ώφέλεια.

3) Ναι. Οι σχετικές έρευνες απέδειξαν ότι καταναλώνουμε την άλλη μέρα 25 τοις 100 περισσότερες θερμίδες για άναπλήρωσι του ύπνου που χάσαμε.

4) Όχι. Ένας κανονικός ύπνος μιας νύχτας άρκει για να μς δώση και πάλι όλη την ευεξία και την ένεργητικότητά μας.

5) Ναι. Οι έλαφρές κινήσεις του άλλου προσώπου δεν μς άφίνουν να κοιμηθούμε βαθιά κι' άνακουφιστικά.

6) Όχι. Ο Ναπολέων κι' ο Έντinson κοιμώντουσαν μόνο λίγες ώρες τη νύχτα, έπαρναν όμως συχνά έναν ύπνο στο διάστημα της ημέρας, κι' έτσι στο είκοσιετήρω συμπλήρωσαν την κανονική διάρκεια ύπνου.

7) Ναι. Αυτό έχει αποδειχθεί με πειράματα σε ζώα, τα οποία φορούν γρηγορώτερα απ' την αψίνα παρά απ' την έλλειψι τροφής.

8) Όχι. Στην άρχη και στο τέλος της νύχτας, μένωμε επί ένα χρονικό διάστημα μισοκοιμισμένοι. Δεν μπορούμε τότε να μιλήσωμε, ούτε και να κινήσωμε, αλλά μπορούμε ν' ακούσωμε καθαρά όλους τους ήχους, γιατί η ακοή μας άνοηνει.

9) Όχι. Για έναν άνθρωπο ύγιη, δεν έχει σημασία αν θα κοιμηθί ανάσκελα ή με το δεξί ή με το άριστερο πλευρό.

10) Όχι. Η πείσι των ύπνων στην κύστι δεν μς άφίνει ν' άναπαυθούμε άόλυτοι. Όποιος θέλει να κοιμάται καλά, δεν πρέπει να πίνει το βράδυ πολλά ύγρα.

11) Όχι. Αν ο ανεμιστήρας είνε γυρισμένος προς τον τοίχο, ώστε να μη μς στέλνει ρεύμα άέρος, και βαλμένος πάνω σε μια κοντή τάχα που πνίγει το θόρυβο, μς έξασφαλίζει ύπνο πιο άνετο κι' ευχάριστο.

12) Ναι. Μια άουνησιστη σωματική κούρασι, πριν πέσωμε στο κρεβάτι, φέρνει νευρική υπέρτασι και άπνεια. Το καλλίτερο φάρμακο στην περίπτωση αυτή είνε ένα ζεστό μπάνιο.

13) Ναι. Τόσο το υπερβολικά μαλακό, όσο και το πολύ σκληρό κρεβάτι είνε ο χειρότερος εχθρός του καλού ύπνου.

14) Όχι. Οι σχετικές έρευνες, που έγιναν στο Κολλέγιο Στέφενς του Μισσορι, απέδειξαν ότι, όταν οι σπουδαστά κοιμώντουσαν μια ώρα το μεσομέρι μετά το φαγητό, είχαν καλλίτερη έπιδοσι στα μαθήματά τους, παρά όταν διέθεταν τον καιρό για μελέτη.

15) Ναι. Μια τελείως ήσυχη βραδιά, που τελειώνει μ' ένα μικρό περίπατο, είνε η καλλίτερη προετοιμασία για τον ύπνο.

σουδαιότητα του ύπνου, λίγος είνε εκείνος που ξέρουν πως πρέπει να κοιμούνται. Για να πεισθήτε και σεις γι' αυτό, δεν έχετε παρά ν' άπανθήσεσι στις 15 έρωτήσεις που θέσαμε.

Και τώρα οι απαντήσεις, με τις σχετικές έπεξηγήσεις:

1) Ναι. Κάθε κοιμώμενος αλλάζει θέσι, 35 φορές κατά μέσον όρο σ' δολέκληρη τη νύχτα, γιατί η μυική διάταξι του σώματος είνε τέτοια ώστε δεν μπορεί να χαλαρωθούν όλοι οι μύς συγχρόνως.

2) Ναι. Οι ειδικές μελέτες που έγιναν στο αμερικανικό πανεπιστήμιο Κολγκέτι, απέδειξαν ότι ο ύπνος των λίγων πρώτων ώρων φέρνει την περισσότερη ώφέλεια.

3) Ναι. Οι σχετικές έρευνες απέδειξαν ότι καταναλώνουμε την άλλη μέρα 25 τοις 100 περισσότερες θερμίδες για άναπλήρωσι του ύπνου που χάσαμε.

4) Όχι. Ένας κανονικός ύπνος μιας νύχτας άρκει για να μς δώση και πάλι όλη την ευεξία και την ένεργητικότητά μας.

5) Ναι. Οι έλαφρές κινήσεις του άλλου προσώπου δεν μς άφίνουν να κοιμηθούμε βαθιά κι' άνακουφιστικά.

6) Όχι. Ο Ναπολέων κι' ο Έντinson κοιμώντουσαν μόνο λίγες ώρες τη νύχτα, έπαρναν όμως συχνά έναν ύπνο στο διάστημα της ημέρας, κι' έτσι στο είκοσιετήρω συμπλήρωσαν την κανονική διάρκεια ύπνου.

7) Ναι. Αυτό έχει αποδειχθεί με πειράματα σε ζώα, τα οποία φορούν γρηγορώτερα απ' την αψίνα παρά απ' την έλλειψι τροφής.

8) Όχι. Στην άρχη και στο τέλος της νύχτας, μένωμε επί ένα χρονικό διάστημα μισοκοιμισμένοι. Δεν μπορούμε τότε να μιλήσωμε, ούτε και να κινήσωμε, αλλά μπορούμε ν' ακούσωμε καθαρά όλους τους ήχους, γιατί η ακοή μας άνοηνει.

9) Όχι. Για έναν άνθρωπο ύγιη, δεν έχει σημασία αν θα κοιμηθί ανάσκελα ή με το δεξί ή με το άριστερο πλευρό.

10) Όχι. Η πείσι των ύπνων στην κύστι δεν μς άφίνει ν' άναπαυθούμε άόλυτοι. Όποιος θέλει να κοιμάται καλά, δεν πρέπει να πίνει το βράδυ πολλά ύγρα.

11) Όχι. Αν ο ανεμιστήρας είνε γυρισμένος προς τον τοίχο, ώστε να μη μς στέλνει ρεύμα άέρος, και βαλμένος πάνω σε μια κοντή τάχα που πνίγει το θόρυβο, μς έξασφαλίζει ύπνο πιο άνετο κι' ευχάριστο.

12) Ναι. Μια άουνησιστη σωματική κούρασι, πριν πέσωμε στο κρεβάτι, φέρνει νευρική υπέρτασι και άπνεια. Το καλλίτερο φάρμακο στην περίπτωση αυτή είνε ένα ζεστό μπάνιο.

13) Ναι. Τόσο το υπερβολικά μαλακό, όσο και το πολύ σκληρό κρεβάτι είνε ο χειρότερος εχθρός του καλού ύπνου.

14) Όχι. Οι σχετικές έρευνες, που έγιναν στο Κολλέγιο Στέφενς του Μισσορι, απέδειξαν ότι, όταν οι σπουδαστά κοιμώντουσαν μια ώρα το μεσομέρι μετά το φαγητό, είχαν καλλίτερη έπιδοσι στα μαθήματά τους, παρά όταν διέθεταν τον καιρό για μελέτη.

15) Ναι. Μια τελείως ήσυχη βραδιά, που τελειώνει μ' ένα μικρό περίπατο, είνε η καλλίτερη προετοιμασία για τον ύπνο.

ΓΚΡΕΤΑ ΠΑΛΜΕΡ

'Η έκδρομη ούλα μας

Καιρό με πλάτανε ή παρέα για να με καταφέρω να πάω κι' εγώ έκδρομη μαζί της.

— Δέν ξέρεις τί ώρασι πού περνάμε, Φαίδωνι! 'Αχι ή Φύσις! 'Η Φύσις! Μία φορά αν έρθης μαζί μας δέν θα ξεκολληθής.

Και λέγε-λέγε, με καταφέρανε. Θα ηγαίνουμε την Κυριακή πού μας έρχότανε, στόν 'Αγιο 'Αντρέα. Πεύκα και θαλάσσαι! Χαρά Θεού!

Και την περασμένη Κυριακή, λοιπόν, καθάλαρα με σασκαράκα—ένα μικρό φορητό αυτοκίνητο με καροορεί από σανδία και λαμαρίνες—και δρόμο για την έξοχή. 'Η παρέα τ'όλον δέκα: ο Μένιος, ο Κώστας, ο Λάμπρος και ή φιλενάδα του ή Καίτη, ο Γι'ωργος και ή φιλενάδα του ή Νίτσα, ο Χρήστος και ή άρραβωνιαστική του ή Χριστίνα, ο 'Αλέκος ο σαχλός, ένένα κι' έννας έγώ, ο Φαίδων, δέκα. 'Η μαστε σιδηροδρομικοί δλοι στό πράμα πού παρσάτανε τό αυτοκίνητο, και κυλούσαμε στό δρόμο για τόν 'Αγιο 'Αντρέα, με γέλοια και χάρες και τραγουδώντας μάλιστα από ένθουσιασμό:

Στην έξοχή μας, γιοίπι-γιοι-γιοί... (τι α... ηγαίνουμε δλοι μ' άνοιχτή καρδιά και γυρίζουμ' όλη μέρα μέσ στόν καθαρό αέρα γιοίπι-γιοίπι... γιοίπι-γιοι-γιοί... (τι-γιοίπι-α...)

Μά ήτανε πολύ ώρασι, μά τό Θεό! 'Αφού μ' άρεσε και μένα... Δίπλα μας περνούσανε άλλα αυτοκίνητα φορτωμένα έκδρομείς και άλλολογαριόμαστε με καλωσύνη κι' άνοιχτόκαρδα:

— Γειά σας παιδιά!... Τ' αυτοκίνητα τών άλλων ή-θάνε πιο γρήγορα. Και ό επιβάτες τους, λές και τό σωράχ-νανε αύτοι, μάς βράσανε πρόγkαι!

— 'Ωαί!... Σας περάσαμε! 'Αλλά κι' έμείς περνάγαμε κάποτε—κάποτε κανένα κάρρο, ή κάνα-δυό ποδήλατα ή τίποτα γαιθούρια και παίρναμε τό αίμα πίσω. Γιατί φωνάζαμε, τότε, κι' έμείς!

— 'Ωαί!... Σας περάσαμε! 'Ο Μένιος είχε άνέβει στό μάρο-πίε τό αυτοκίνητο, μ' όλο πού του είπαμε πως ήταν επικίνδυνο. Άότος όμως, πού ν' άκούστη!

— Ξέρω Ισορροπία! Ήλεγε. Και για να μάς δείξη την Ικανότητά του, όταν τό αυτοκίνητο έπαυσε καμιά άποτομη στρουφή στεκόταν στό ένα πόδι και τ' άλλο τό τέντωνε προς τό έξω. 'Όπου σέ μία ποτομα για ν' άποφυγή μία πότομα για ν' άποφυγή μία συγκρούση και πού τόν κάττο τό Μένιο, με την πλάτη. Κατέθηκε, κυττάξαμε τί είχε. Άότος οβριάζε από τους πό-νους. Εύτυχός περνούσε ένα στρατιωτικό νοσοκομειακό αυτοκίνητο. Σταμάτησε και κατέθηκε ένας γιατρός:

— Κατάγμα! είπε. Τόν βάλαμε μέσα στό νοσοκομειακό, τόν άποχαίρετή-σαμε και συνεχίσαμε τό δρό-μο μας. Δέν ήτανε λόγος, δά, να χαλάσουμε την έκδρομή μας. Κατά τις έννιμιση, φτάνου-με στόν 'Αγιο 'Αντρέα—τό ό-λον ένένα άτομα. 'Αφήνουμε τό σωφέρ, με τη συμφωνία να μάς περιμένει τό βράδυ στις όγkά να γυρίσουμε. Και πάμε, βλκ ή παρέα και πιάγουμε ένα

μεγάλο πεύκο. Καυώματε στη σκιά και τσιμπάμε κάτι για πρωινό. 'Επειτα φορτίζε τ'α μαγιά μας και κατεβαίνουμε για ύπνιο.

Τι άραίο πού ήταν τό υπά-νιο στη θαλάσσαι!... 'Ο Κώ-στας, πολύ δυνατός στις βου-τιές, θέλει να μάς δείξη την τέχνη του, για να κόψη και τό κορίτσια πού τόν κυττά-νε. 'Ανεβαίνει, λοιπόν, σ' ένα ψηλό βράχο, διαγράφει μία χαριτωμένη καμπύλη στόν αέ-ρα, και πέφτει με τό κεφάλι. Φαίνεται όμως πως έκανε λά-θος στόν ύπολογισμό, κι' αντί να πέση στο νερό, πέφτει σ' ένα άλλο βραχάκι, πού ήταν ίσα-ίσα με την επιφάνεια του νερού. Τρέχουμε και τόν τρα-βάμε. Έξω, λιγνθυμμένο στό πλημμυρισμένο στό αίμα. Εύ-τυχώς υπάρχει ένας σταθμός τών Πρώτων Βοηθειών. Τόν έ-ξετάζει ο γιατρός, τού βάνει έπίδεσμούς και λέει:

— Μοφ φαίνεται πως έχει πάθει έγκεφαλική διαταραχή! Θα τόν στείλουμε στην 'Αθήνα, στό νοσοκομείο.

Παρακολουθούμε τη μετα-φορά.

— Γειά σου Κωστώκη!... Και μένουμε όγkά. Πέφτου-με σέ βαθιά μελαγχολία, άλ-λά ο Λάμπρος πού παρσάται-νε και τόν αρχηγό της πα-ρέας, λέει:

— 'Η έκδρομη είχε σαν να ποίμε μία έκπρσάτεια! 'Έχει και τό δυσάρεστό της! 'Ε-μείς θα συνεχίσουμε τη δια-σκέδασι μας.

Και συνεχίζουμε. 'Η Καί-τη, άπαιτεί να κόνη κούνια. 'Ο Λάμπρος έχει φέρει ένα σκονιν, μαζί του. Τό δένει στό δέντρο και δίνει την πρώτη ώψη στην Καίτη. Περιμένω κι' εγώ τη σειρά μου. 'Αλλά δέν προφταίνω, δυστυχώς. Γιατί ο 'Αλέκος ο σαχλός πού κάνει έξυπνες φάρσες, κόδει τό σκονιν σέ μία σιγνή και ή Καίτη ξεπληνώνεται φαρδιά πλατιά χάμω και βάζει τις φανές:

— 'Αχι ή πλάτη μου! Γραμμή για τό σταθμό Πρώ-των Βοηθειών. Θάλας δύο πλευρών. Πρέπει να μεταφερ-θώ στην 'Αθήνα. 'Ο Λάμπρος λέει:

— Παιδιά, είπαμε... 'Η έκδρομη είχε σαν έκπρσάτεια... 'Εγώ θα πάω την Καίτη στην 'Αθήνα. 'Εσείς να συνεχίσετε τη διασκέδασι σας...

Και μένουμε έξη. Πέφτου-με σέ στενωπόρια, αλλά ο 'Α-λέκος ο σαχλός λέει ένα έξυ-πνο καλαμπόρι και παίρνου-με τό πράμα στό άστέο. Και συνεχίζουμε τη διασκέδασι μας.

Είναι μεσημέρι πιά, ή έξο-χή άναίγει την όρεξη και στρα-νώμασε στό φαί. 'Ο Χρήστος νιασμένος, τραβίδονται λίγα μέτρα απόμαρα. 'Η Χριστίνα έχει φτιάξει κάτι κεράτδες θα-μιά! Για να δείξη στό Χρήστο γείρεμα ή γυναικα πού θα πά-ρη. 'Αμάν! Κι' έμείς έναν κε-φτε βοέ παιδιά!

— 'Αδύνατον! Αυτά είχε για τό Χρίστο μου! 'Ο Χρίστος είναι φανός και πέφτει με τό μούτρα. —'Αξιοπρέπεια, παιδιά! λέ-λουν! να μάς δώσουν, άε τους καταδροχίτσιν μονάχοι τους. Και τήνς καταρίωμαστε, ά-στεία βέβαια: — Στό στοάχι να σας κα-θίσουνε! Τρώμε, λοιπόν, και λαλά...

ταίμα ν' άναπαύομαι. Ή μά σιγνή, ό,τι με είχε πάρει ο ύπνος, άκούσ τό Γιδόργο να λέει:

— Ποδ πήγε ή Νίτσα; ('Ήταν ή φιλενάδα του, δ-πως είπαμε. Και τη ζή-λευε! Πως τη ζήλευε!) Πεταγεται άλσφισμένος, κυ-ττάει δεξιά, κυττάει αριστερά, κυττάει μπρος, κυττάει πίσω, πούθενά ή Νίτσα.

— Πάω να τη βρω, μοφ λέει... όλο αυτό μου κάνει... 'Ο,τι έχει άρχισει να με ξαναπαίρνει ο ύπνος, όταν ά-κούω φωνές, φασαρίες και κα-κό. Σηκώνομαι. Βλέπω κόσμο να τρέξη, σ' ένα σημείο κά-που διακρίνω μέτρα μακριά. Πάω να ιδώ τί συμβαίνει. Και βλέπω τό Γιδόργο να κυλείται μ' ένα παντράγκο και να παί-ζουν έβλο φοβέρο. 'Η Νίτσα πιο πέρα, κλαίει και βάζει στρινγλές.

— Γιατί τσακώνονται; τη ρωτάω.

— Για μένα, λέει. Γιατί μοφ μιλάγει!

— Ποιος είν' αυτός; — Ένας παλιός μου γνω-στός!

— Και δη αχτή ή ιστορία γιατί σομ μιλάγε; — Να! Και μούδαζε και 'Ηλιόδ στην πλάτη! — Μόνο γιατί σούδαζε 'Η-λιόδ!

— Να! Και γιατί μούκανε και κάτι αστεία!

Την όπσσει την Έλωση ή χωροφυλακή. 'Επιασε και τους δυό και τούς έκλεισε στό κρα-τήριο, σέ μαύρα χάλια. 'Ε-μεινε και ή Νίτσα μαζί τους, για μάρτυρας φαίνεται.

Και μέινουμε τέσσερις. Κα-θώς κατεβαίνω στό δένδρο μας, να πώ τό νέα στην παρέα, βλέ-πω τόν 'Αλέκο τό σαχλό τρο-μαγμένο να φωνάζει!

— Βοήθεια! Τρεγάτε! Πάω κοντά και βλέπω τό Χρίστο και τη Χριστίνα να κυ-λιούνται χάμω, να κρατάνε την κοιλιά τους και να ούρ-λιάζουν άπ' τους πόνους. Τους μεταφέρουμε άμέσως στις Πρώ-τες Βοήθειες! Δηλητηρίασις από κεράτδες. Τους κάνουν έ-κει ό,τι πρέπει να τούς έ-κουν, και τούς στέλνουν στην 'Αθήνα. Καλό ταξίδι!

— 'Η έκδρομη είχε σαν έκ-πρσάτεια, λέει ο 'Αλέκος ο σα-χλός, γελώντας με τό άστέο. 'Εμείς θα συνεχίσουμε τη δια-σκέδασι μας. Και για να ιδώ ή κοινοίτητής είμαι, παρακο-λούησθαι με, τώρα πού θα πέ-σουμε στη θαλάσσαι. Νά ιδώ ή Βουτιά θα κόνη και πόση δωρα θα μείνω κάτω άπ' τό νερό. Σπάω ρεκόρ!

Πραγματικά! Θά ήταν πέν-τε ή άρα πού κοκουλόθηκε από τό νερό. Και περιμένο-να βνή... 'Αρχίζει να βρο-διάζει και δέν βλέπω τό κε-φάλι του να βγαίνει πούθενά! 'Αλλά ή άρα τάει όγkά! 'Αν θάλη αύτός να σπάση ρεκόρ, ένώ δέν μπορώ να περιμένο-Μένω ένας. Γίνονται άργησιές της παρέας και π'ω να ντυθώ να φύγω: Δέν άπορύνουν ρού-χα! Τάχαν κλέψει. 'Έχει μεί-νονό ένα καπέλλο. Τό φο-ρώ και, όπως είμαι με τό μαγιά, πάω στό αυτοκίνητο.

— Πάμε, λέω στό σωφέρ. — Οί άλλοι; — Ένας έμεινε, άλλα σπάει ρεκόρ!...

Καθάλαω τ' αυτοκίνητο και παίρνουμε τό δρομύ της έπιστροφής. Κι' όπως είμαι όδός, με τό μαγιά και τό καπέλλο, τραγουδάω, κατεν-θουσιασμένος από την έκ-δρομή:

Στην έξοχή μας, γιοίπι-γιοι-γιοί... (τι-α... ηγαίνουμ' όλοι μ' άνοιχτή καρδιά και γυρίζουμε όλη μέρα μέσ στόν καθαρό αέρα γιοίπι-γιοίπι... γιοίπι-γιοι-γιοί... (τι-γιοίπι-α...)

Τι όραίο πράμα ή έκδρομή! ΠΛΗΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πολύτεκνες και άνήλικες μητέρες

(Αυξάνοιθε και πληθύνεσθε...) είπε ο Θεός. Κι' οι άνθρωποι προσπαθούν να εφαρμόσουν την έντολή του. Προ πάν-των έπειτα άπ' τους μεγάλους πολέ-μους, αυξάνεται σημαντικά ο αριθμός τών γεννήσεων στις χώρες πού έπαθαν περισσότερο. Στά περισσότερα Κράτη, λαμβάνονται μέτρα ένιοχίσσεως τών πολυτέκνων. 'Ο Ναπολέων, όταν έρω-πήθηκε κάποτε τί χρειαζόταν περισσό-τερο ή Γαλλία, άπάντησε έδιστοακτά: «Μητέρες». Και, μέσο στο ναό της Πα-ναγίας τών Παρισίων, βρισκόταν για πολύν καιρό μία συμβολική μωρουδι-οτική κούνια. 'Επίσης ο Ρουζβέλτ τι-μούσε ιδιαίτέρως τους γονείς πού άπο-κτούσαν πολλά παιδιά. Το ίδιο έκανε κι' ο Πρόεδρος Κουλίτζ. Στην εποχή του, υπήρχε στην 'Αμερική μία οικο-γένεια Χάρρισον, πού είχε 37 παιδιά! 'Ο σουλτάνος τού Μορόκκου Μουλάι και πέθανε στό 1727, άπέκτησε άπ' τις πολυάριθμες γυναικές του καρεμίου τού 548 άγόρια και 340 κορίτσια. 'Ο περιφημος φάρος της Αιγύπτου Ραμσή Β' ήταν πατέρας 111 άγοριών και 51 κοριτσιών. Κι' ο βασιλιάς τού Σιαν Ρα-μά Ε', ο όποιος πέθανε στό 1910, είχε 3.000 συζύγους, 134 γνιούς και 236 κό-ρες.

Τά γαλλικά Ιστορικά χρονικά άναφέ-ρουν τήν καταπληκτική περίπτωση μίας μικρούλας 9 ετών, της Μαγδαληνής-Σαρόλτας Ζακέτ Ρεννί, ή όποια έγινε μητέρα κι' έφερε στόν κόσμο ένα ά-γοράκι! Για να τίς βγάλουν τό παιδί, χρειασθηκε να τίς σκίσουν την κοιλιά. Τό μωρό ήταν κανονικό μέγεθος, κι' ο γιατρός κατάρθρωσαν να τό διατηρή-σουν στη ζωή. Τό Κράτος έδωσε στή μητέρα μία Ιούδια σύνταξη 1.500 φράν-κων τό έτος. 'Ο καταπληκτικός αυτός τοκετός συνέβη στις 30 'Ιουλίου 1756. Ένα αιώνα άργότερα, στις 3 'Ιου-νίου 1866, ή Κλεμεντίν Περνόν ήλι-κίας 9 ετών, γέννησε φυσιολογικά ένα άγόρακι.

'Αν αυτές οι δυό ήταν οι μικρότε-ρες μητέρες, ή μεγαλύτερη ήταν ά-σφαλώς κάποια Λά Μπέλ Πάβλ Φίσελ, ή όποια έγινε μητέρα στό 90 χρόνια της. Την 1 Δεκεμβρίου 1742, Κι' ο περίφη-μος περιηγητής Ταδερνιέ άναφέρει την περίπτωση μίας 'Ινδός πούφερε στόν κόσμο ένα παιδάκι σέ ηλικία 82 ετών. 'Ο Κινέζος 'Αχ-Κόβι, ή όποιος πέ-θανε τό 1790, εύτύχησε να ιδή νύμφη τού 130 έννεακίς έγγονα, δηλαδή παι-διά τών παιδιών τών παιδιών τών παι-διών τών παιδιών τών παιδιών τών παι-διών τού! Κι' όταν ο τότε αυτοκράτορ της Κίνας ζήτησε να γυμνήσι τόν ευ-τυχέστερο άνθρωπο της χώρας τού, τού παρουσίασαν τόν δεδωμένο αυτό πατριάρχη.

'Ανθρωποι με κερασφόροι

Οι άνθρωποι με κέρατα έχουν άσφα-λώς μία οσαστική όψη, πού προκάλεσε πάντα την περιέργεια και τό φόβο τό δεισιδαιμόνιο λαού. 'Υπάρχει λοιπόν τώρα στό Λαρόα, την πρωτεύουσα τού Θιβέτ, ένας άνθρωπος μ' ένα κέρατο μήκους 35 πόντων περίπου. Ένας άλ-λος κερασφόρος νέγρος ζή στην 'Α-φρική. Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, πρόκειται για μία δερματική πάθος, άπάνια κι' όχι έξηννημένη άπ' την Ια-τρική έπιστήμη, ή όποια συνιστάται στην υπερβολική αύξησι και ακλόνισμα ενός κομματιού τού δερμάτος. 'Ός επί τό πλείστον τό «κέρατο» αυτό ευφανί-ζονται στό κρανίο ή στό μέτωπο, κά-ποτε όμως και στό άσος, στό μανύ-λα, στό χέριο, στό πόδι ή... στό βλέ-φαρο! 'Αναφέρεται ή έξαιρετική περι-πτώσις κάποιου Ροντρινκεζ, πού είχε στό κεφάλι του δυό κέρατα μήκους 30 πόντων και με άλλη τόση περιέργεια.

148 ένχειρήσεις

Κανείς άνθρωπος δέν μπορεί άσφα-λώς να ήρ άπ' ύπερσερε και πάνεος ό-σο ο 'Αμερικανός Χένρυ Σιάμθ, ή ό-ποιος ύπέστη 148 ένχειρήσεις. Ήταν άρρωστος κι' άνάπηρος τά 37 άπ' τό 47 χρόνια της ζωής του. Πέρασε συνο-λικά 200 ώρες πάνω στό χειρουργικό τσαπέζι, κι' όπως είχε χαμονελαστές, έννατικώς, ζή εύτυχισμένα με τη γυ-ναίκα του, περπατάει και τρώει κανο-νικά, πνιναίνει Ιππασία και χορεύει.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΥΛΑΚΗ

'Ο παράδεισος τού Ιεχ σπι

Φύλαρες συντροφίες από δυό ή τρία κορίτσια κάνουν τόν περιπάτο τους στόν ήλιο. Είναι ντυμένα όρ-κετά κομψά. Μερικά φορούν μάλ-λινα πουλόβερ, γιατί ο πρώινός βουνυλιος άέρας είναι τσουχτερός... Πολλά άπ' αυτά κρατούν σχολικά βιβλία.

Θάλεγε κανείς ότι είναι μεσήμεριες παρθενωνγειου στό διάλειμμα. Στην πραγματικότητα όμως, πρόκει-ται για τίς φυλακισμένες τών πρό-τυπων γυναικείων φυλακών Τεχα-σάπ, της Καλιφορνίας. Σ' ένα κύριο πολλών δεκάδων στρεμμάτων, περι-φραγμένο με οχυρωτάπλεγμα, έ-χουν κλεισθεί 180 γυναικές. Σαράν-τό άπ' αυτές έχουν καταδικασθή για φόνο, κι' άλλες για διάφορα ά-δικήματα, από μικροκλοπές μέχρι ληστείες. Οι περισσότερες άπ' τις μισές δέν έχουν συμπληρώσει άκό-μη τό 30 χρόνια τους.

Στό Τεχασάπ δέν υπάρχουν κελά-λιά, κάγκελα και φρουροί με μυ-δραλλοβόλα. Δέν υπάρχουν όμοιοι, μωρφες στολές, ούτε άδοξωτικά κατά-τετραδες, ούτε υποκριωτική σιγή. Τά κομψά ντυμένα γυναικεία όπιτά-κια τών, με τις κόκκινες στέγες, ά-ποτελούν μία εύχρηστη άντίθεση τού πράσινου χρώμα τών μακρυ-νών δένων.

'Η ιδέα τού χτισίματος τών νέων αυτών φυλακών ρίχτηκε πρό 12 έ-τών. 'Η κυρία Ρόζα Ουάλλας είχε έπισκεφθή τότε τις γυναικείες φυ-λακές τού Σαιν-Κεντίν. Επείξε άνοιχον άπ' ό,τι είδε εκεί μέσα, κι' άρχισε μία έννευική σταυροφορία, με τη βοήθεια διαφόρων γυναικείων όργανώσεων της Καλιφορνίας. 'Α-φού κόπιασε πολύ, έπείσε επί τέ-λους τους άρμόδιους ότι οι γυναι-κές νεοπροσέρχουν οσωστικώς και ψυχικώς στις φυλακές παλαιού τύ-που. Ετσι, χτίστηκε τό Τεχασάπ, κι' ή Κ. Ουάλλας έγινε πρόεδρος της διοικητικής έπιτροπής του.

Στις καινούριες αυτές φυλακές, λυετα πρακτικά και οσωτά τό πρ-βλημα τού σωφρονισμού και της αμ-πλοίας τών γυναικών πού έγκλημά-τησαν. 'Η ποσοτέαία γι' αυτό τό σκοπό στοικίζει 500 δολάρια τό έ-τος για κάθε φυλακισμένη, όκι πε-ρισσότερο δηλαδή άπ' όσο κοστίζει ή συντήρησις της στις φυλακές πα-λαιού τύπου.

Διευθύντρια είναι ή όλδρανε Μά-ναχαν, γυναικα με χιούμορ και ά-ντιληψι. Πήρε τη θέση αυτή τό 1937, όπου είχε προηγουμένως έρνασθή πολλά χρόνια ως δασκάλα και διευ-θύντρια αναμορφωτικών Ιδρυμάτων. 'Έχει κι' αυτή την πεποίθησι ότι κανείς άντρας ή γυναικα δέν μπο-ρεί να ζανονίρη χρήσμος πολιτής, όταν μείνι κλεισμένη για χρόνια σέ καγκελλόφρακτα κελλά, τρώ-γοντας άμυλητα, σαν αυτόματο...

Στό Τεχασάπ, άφού κάθε και-νουρία φυλακισμένη μείνι 6 έδω-μάδες υπό παρατήρησι, της δίνουν τό ιδιαίτερο της άμυλίο σ' ένα άπ' τό σπιτάκια. Σε κάθε σπιτί υπά-ρχουν τραπεζιές με μικρά τραπε-ζία, όπου οι φυλακισμένες τρώνε εύχάριστα, νοστιμα και θρεπτικά φαγητά. Κάθε κρεβάτοκάμαρο θά-πει προς τό βουνό και την άνθο-στολισμένη έξοχή. Κι' ή έννοικος μπορεί να τη στολισι με έλκόνες και υπημπελό, άγορασμένα με χρή-ματα πού κερδίζει με την έρνασία της μέσα στη φυλακή.

'Η κόρη φυλακισμένη είναι γυν-ακή με τό μικρό της όνομα. Οι έ-πισκεπτες της δέν της μιλούν μέ-σο από δικτυωτά, άλλα σε μία με-γάλη σάλα με τζάκι κι' άναμυτι-νές πολυθρόνες. 'Η μόνη άπαγο-κείς μεμνην έρώτησις είναι 'Γιατί βρί-σκεσθε εδώ;».

'Η έρνασία άρχίζει τις 7.30' τό πρωί, στόν κήπο, στό πλυντήριο, στό γαλακτοκομείο και σ' ένα έρ-γαστήριο πού φτιάχνει σμυρίες για τό Κράτος. Κάθε φυλακισμένη πρό-πει να έρνασθή τρεις μήνες σ' αυ-τό τό έργαστήριο, για να μάθη να ράβη. Άλλο τόσον καιρό μένει στό πλυντήριο και στό μαγειρείο. Οι έργασίμας άρα είναι 7—έκτος άπ'

τό μαγειρείο—'Αφού περάση άπ' ό-λες αυτές τις δουλειές, ή φυλακι-σμένη κερδίζει με την καλή της συμπεριφορά τό δικαίωμα να διαλέ-ξη όποιαν έρνασία προτιμάει.

Μερικά κορίτσια έχουν τεχνικές δουλειές στό νοσοκομείο, κι' άλλα στο γραφείο τών φυλακών. Οι πα-σιότερες διδάσκουν τις νεοφερμέ-νες. 'Ετσι, βγαίνουν άπ' τό Τεχα-σάπ έμπειρες βοηθοί όδοντοατρών ή ακτινολόγων, τηλεφωνητριών, λο-γιστριών, φωτογράφοι κλπ. Τά 68 έ-κατόστά τών φυλακισμένων πορεύο-λουθούν προαιρετικά μαθήματα ζω-γραφικής, μουσικής, οικιακής οικο-νομίας, σχεδίασματος φορεμάτων, στενογραφίας... Κεδώς άρκετές άπ' αυτές είναι δασκάλες, δικηγόρινες ή άπόφοιτοι κολλεγίων, δέν λείπει ποτέ τό διδακτικό προωητικό, άμι-σθο φυσικά.

Τό άπόγεμα τού Σαββάτου, διδε-ται κινηματογραφική παράτασις, και τό βράδυ τό κορίτσια χορεύουν μεταξύ τους με γραμμόφωνο ή ρα-διόφωνο. Τό βράδυ της Τετάρτης, τρίζουν καρτιά. Τη Δευτέρα, ο μι-κρός θίασος τών φυλακών παρσιτά-νει δράματα, γραμμένα συχνά από φυλακισμένες, είτε μία κορυδα με 24 φωνές τραγουδάει κομμάτια τού Μπετόβεν ή παλιά ρωμαντικά τσα-νυδία. Κάθε σπιτί έχει τό ραδιό-φωνό του, όπου οι έννοικοι μπορούν ν' άκούσουν έλευθερα μουσική, κω-μυδίες, διαλέξεις κλπ. 'Η βιβλιο-θήκη διαθέτει όλα τά καινούρια βι-βλία και περιοδικά, για να διατηρή-την έπαφή τών φυλακισμένων με τόν έξω κόσμο.

Σε κάθε σπιτί έπιστατεί μία έπι-τροπή από τρεις φυλακισμένες, πού άναφέρει κάθε βδομάδα στη διευ-θύντρια τις παρατηρήσεις ή τις προ-τάσεις της για καινούρια μέτρα.

Οι τιμωρίες είναι σπάνιες, ποτέ δέ σωματικές. 'Όποια κόνη ένα πα-ράπτωμα, τιμωρείται με την περι-φρόνησι και τί σιγή όλων τών άλ-λων, είτε με στέφανο πού κινημά-τογράφου ή τού δικαίωματος ν' ά-γοράση ταινία. Τό μοναδικό κελά-λι άπομωνώσεως χραιοποιείται για να γιά ύπερκεές κρίσεις. 'Επίσης σπάνιο είναι κι' οι κανόνες, στούς όποιους έπειθαίνουν άμέσως οι ά-λλες φυλακισμένες και κάνουν με τό λένια τους, τις υπεύθυνες να ντραπούν και να μετανιώσουν.

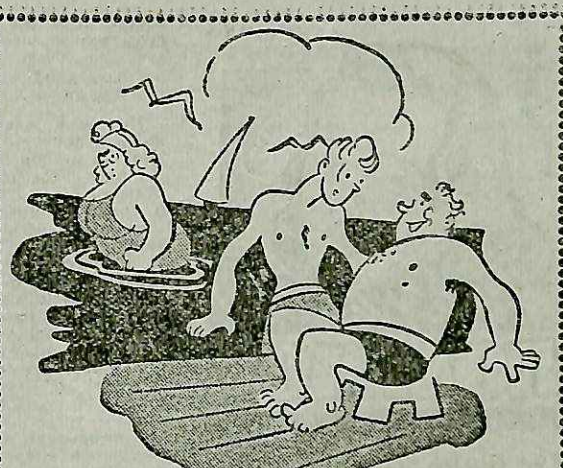
Ποτέ δέν έπικρίθηκε μία φυλακι-σμένη να δραστηριοποιηθι, μολοντί έ-νο κορίτσι εύκρινη θα υπορούσε εύ-κολα να πδισθι τό σωματικό φα-σχίτι. Γιατί καταλαβαίνουν όλες ότι ο καλύτερος τρόπος για ν' ά-ποκτήσουν την έλευθερία τους, εί-νε να την κερδίσουν, μεθαινοντας συνηκόνως να ζούν σαν κρησάι μέλη της κοινωνίας. Για όσες άπο-φασκίζονται, φροντίζει μία ειδική ορνασώσις να τούς βρσκι δου-λειές, άνάλογες με εκείνες πού έ-κκαν, στή φυλακή.

Θά σκεφθήτε ίσως ότι, όσες περ-νούν άπ' τις πρώτες φυλακές τού Τεχασάπ, θα έπιδιώκουν να ζα-νυνιώσουν σ' αυτές, έρ' όσον έ-μειναν τόσο εύχάριστες! Κι' ό-μως, μόνο 6 τούς 100 άπ' τις άπο-φυλακισμένες γυρίζουν πάλι στό Τεχασάπ με καινούριες καταδί-κες, ένώ σε άλλες φυλακές τό πο-σοστό αυτό φτάνει κάποτε τό 25 τούς 100.

Πολλές άπ' τις πρώην φυλακισμέ-νες έχουν βοη ή τώρα προέβητες ή-γνους. Μία τέως ληποδία διδά-σκακη στή φυλακή στενογραφία και χανροφική. 'Έχει λοιπόν μία καλή θέσι σ' ένα γραφείο και, στή έλευ-θερία όρες τις, ζανροφίζει και πούλαει καστ-ποστάλ. Άλλες ένι-ναι μωδιστρες υπάλληλοι, και μία άπ' αυτές, πού έμαθε στή φυλακή να διαβάξη δυνατά, έγινε «άνανυ-στρια» κάποιας πλούσιας κυρίας. Κι' όλες βγαίνουν άπ' τις φυλακές με καινούριες Ικανότητες, έλπίδες, και φιλοδοξίες...

Πώς ήταν ο έγκληματίας;

'Από μία έρευνα ή όποια έγινε σε 20.000 πρόσωπα, πού τους ζητήθηκε να περιγράψουν έναν άνθρωπο τόν όποιο είδαν να κάνει ένα έγκλημα, άπεδείχθη ότι οι περισσότεροι υπε-ρεβάλλαν τό άνάστημα τού κατά 10-15 πόντους και την ηλικία τού κατά 8-10 χρόνια. Τέλος στό 83 τούς 100 τών περιπτώσεων, έκταναν λάθος στό χρώμα τών μαλλιών τών

ΑΠΩΤΕΡΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

—Δέν μπορώ να καταλάβω γιατί έρχεσαι κάθε μέ-ρα στό όάληρο άφού δέν κάνεις ποτέ ύπνιο; —Γιατί κάνει ή πεθερά μου κι' έλπίζω ότι κάποτε θα πατήσ κομμά νάρκη!...

'Αθηναϊκά έπίκαιρα

Τό ζεύγος Χίτλερ

Και γιαούρτι αν κυλούσε άντί αίματος στός φλέβας, πάλι θα μάς συγκινούσε τό μυστήριο τό μέγα τού 'Αδόλφου και της Εύας.

Κάθε άρρωστος τό νεύρα δέν μπορεί να τά δομάση κι' αναπόφευκτο νομίζω ήσαν να δοκιμάση ούμωπα ή άνθρωπότης έκπληξι και άγνωία όταν έμαθε πως οσωι φτάσαν στην Παταγονία.

Πά! πά! τί άναποδιά... αν άλθεται είναι οσωι, λαυκα κι' άλλα θα ζούνε. Θ' άραδιάσουνε παιδιά και θα ήρ καινούριες δόξες τό Γερμανικό τό σόι.

'Εάν ζή τό ζεύγος δντως, ο 'Αδόλφος πούνε πόντος, από την Ποταγονία, δίχως καν να κουρασθή, άλλο πόλεμο θα κόνη και θα... πατ-άγωνιστή!

'Επ στημονικά —'Ολ' οι άνθρωποι ως τώρα θεωρούσαν ούτοπία, ότι θα βρεθή μία μέρα τού καρκινώ ή θεραπεία, κι' όμως—όπως άναγγέλλουν, φίλοι μου, άπ' τό (Λονδίνον—) ριζικώς θα θεραπευδουν σε λιγάκι τόν καρκίνον.

Μπράβο τών έπιστημόνων! Κάναν πρόοδο σπουδαία πού ο κόσμος την θαυμάζει και θερμά χειροκροτεί, κι' έτσι διαφεύσαν όλους όσους είχαν την ιδέα ότι, τάχα, ή 'Επιστήμη πάντα... καρκινώσεται!

'Αφού έπιμνηνον Παρακολουθώ με πόνον Τό δεινό τών 'Ισπανών πού μυαλό-παρά τις νίκες—δέν έβάλανε άκμα, μ' όλο πού τους βομβαρδίζουν και τούς έχουν κά- (νεί λωίωμα.

Ζάτω του και πάλι Ζάτω τού γέννησι Χίρο-Χίτο πού άδίκως τους καυμένους Γίαντζους τοιτσιρίζει, πού «πεινάμε» τού φωνάζουν και τούς λέει: «Βρά- (στε ρίζη)!

Σχετικώς φτηνά γλυτώσαν—όπως ζέρουν κι' όπως (ζέρω— και τό Ράιχ τού 'Αδόλφου και τού Ντούτσε τό 'Ιμπερό, και γι' αυτό στό Χίρο-Χίτο άς τού πούνε για φα- (βέρα: —Μία τού.. κλέφτι, δυό τού κλέφτι, τρεις και την (κακή του μέρα!...

Πάλι τό λάδι Βασανίζεται άκόμα ο κομμάκης ο φτωχός —και αυτό παρατηρείται χρόνιό μόνον έν 'Ελλάδι— μια και οι ευραγορίτες έπιμένουν συνεχώς να τό κρύβουνε τό λάδι.

Γι τό κρύβουνε τό έρμυ, Τό βιολι δέν σταματάνε για να ήρ αύτός ο τόπος, επί τέλους προκοπή; Κι' αν ζήτησαν να κρύψουν κάτι πιο καλά νομίζω θάνε οι λαθεμποροι να κρύψουν τό... κεφάλι από ντροπή! Δέν μάς φτάνουν όλα τ' άλλα κι' έτσι ως έκ περισσο-ύ μάς άπασχολούν κι' οι άθλοι τών έμφορων τού χρυ- (σοφ)

πού δέν κάνουνε νισάφι και ο κόσμος τους μισεί, έβείδη, παρά τό μέτρα, έμπαρουνται χρυσάφι, βνάζουν μάσκα παραόακι και περνούν ζω... (σά! ΓΙΩΡΓΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

‘Η γιγαντομαχία του ‘Αζινκούρ

Οι αλληπαλλήλες νύκτες των ‘Αγγλων στη Γαλλία είχαν δημιουργήσει τον πόθο της έκδικσής τους, επί της βασιλείας του Καρόλου του δού, προετοιμάθηκε με όλα τα δυνατά προσοχή μια μεγαλειώδης επίθεσις εναντίον των βρετανικών νη- σιών.

Είκοσι χιλιάδες ιππότες, άλλοι τόσοι να- ζοί και τριάντα περίπου χιλιάδες πεζοί είχαν συγκεντρωθεί στις βόρειες ακτές της Γαλλίας για τη μεγάλη εξέδρα. Ο λόος αυτός ο στρατός θα επιβιβαζόταν σε 1500 πλοία, που θα μετέφεραν επίσης 60.000 άλογα και μεγάλες προμήθειες τροφών.

‘Από τις άφηνσεις της εποχής, μαθαί- νουμε ότι άναμσα στα τρόφιμα αυτά υ- πήρχαν και βαρέλια με κροκούς αυγών σε σκόνη, καθώς και μεγάλες ποσότητες παστών κρεάτων και ψαριών.

Το εκστρατευτικό σώμα θα έπαιρνε έ- πίσης μαζί του ένα είδος κυκλικού ξυλί- νου φουριού με πυρσούς και προματώ- νες, που η διάμετρος του ξεπερνούσε τα χίλια μέτρα.

Το φρούριο αυτό θα το μετέφεραν λυ- μένο σε πολλά κομμάτια και θα το έστη- ναν κατά την αποδίδση στις αγγλικές ά- κτιες.

‘Όλες αυτές οι προετοιμασίες έβρισκαν, όμως, χωρίς αποτέλεσμα. ‘Η κακοκαιρία από το ένα μέρος και από το άλλο η αν- αβεβαιότητα του αδελφού του βασιλέως, δούκως του Μπερρύ, που έπρόκειτο να διευθύνει την επίθεσιν, έματαιώσαν το μεγαλόπρεπο αυτό σχέδιο.

Οι ‘Αγγλοι είχαν ήδη με πολύ άσχημο μάτι αυτή την πρόκληση και, όταν πέρασε ο κίνδυνος, σκεφθηκαν να πραγματοποιή- σουν αυτοί εκείνο που οι Γάλλοι δεν εί- καν τολμάσει να κάνουν, στη χώρα τους. Τό φθινόπωρο του 1415, μια ισχυρή αγγ- λική μοίρα απέβησε, λοιπόν, περί τους 20.000 άνδρες στις έκδοτες του Σηκουά- να. ‘Επ’ κεφαλής βρισκόταν ο ίδιος ο βα- σιλεύς ‘Ερρίκος ο Β’.

‘Η προσωπικότητα του ήγεμόνος αυτού ήταν πολύ περίεργη. Σε ηλικία 25 ετών, ήταν ο χειρότερος από τους υπηκόους του πατέρα του, που έπρόκειτο να τον διαδε- χθεί σε λίγο στο βασιλικό αξίωμα. ‘Οχι μό- νον ήταν έκδοτος ο’ όλες τις δόξες, αλλά είχε σχηματίσει ακόμη και ένα είδος λαοκρατικής συμμορίας και, μαζί με μερι- λιστές νέους της αριστοκρατίας, έ- λυσκιναν τα βράδια για διασκέδασιν τους νέες, φάρους στους αναβλύζοντες διαφω- ρισμούς. ‘Αλλ’ όταν ανέλαβε στο θρόνο, πολύ φρόνιμος, αυστηρός και εύσεβος, φιλοδοξούσε τους παλιούς του πράξεις ήταν να έτι δεν έπρεπε να περιμένουν καμιά έ- πισκεψιν εκ μέρους του, αν εξακολουθού- σαν την παλιά ζωή τους.

Στην επίθεσιν που έκανε τότε έναν- τιν των Γαλλιών πίστευε πως ήταν ο άπα- σταλμένος του θεού για να τιμωρήσει τις άτακες και τις ασελίες που γίνονταν στο χριστιανικό αυτό βασίλειον και το πιο αξιοσημείωτο ήταν ότι είχε κατορθώσει να έμνησεν αυτή την πίστι και στο στρατό του.

Οι Γάλλοι έστελναν εναντίον του έναν πολυάριθμο στρατό από 80.000 άνδρες, που τον διοικούσαν οι δούκες της ‘Ορλεάν- νης, του Μπουρμπόν, του ‘Ανζού και του Μπερρύ.

Ο ‘Ερρίκος είχε διασχίσει την περιοχή του Καλά και έπλησιαζε στον πυρσό του ‘Αζινκούρ, όταν φάνηκε η πρωτοπορεία των Γαλλικών ιπποτών. ‘Εσταμάτησε άμέ- σως, διέταξε ένα θάμνο πάνω στο έδαφος και διέταξε να στήσουν εκεί τη σημαία του.

‘Εδώ θα περιμένουμε τους έκθρους, είπε.

Την ίδια στιγμή, έφθασε ο κόμης του Σούφορκ, που είχε προχωρήσει μπροστά για άναγνώριση.

‘Οι έκθροι είνε άναριθμοι, Μεγαλειώ- τατε, άνήγγειλε.

‘Τόσο το χειρότερο γι’ αυτούς, άπάν- τισε ο ‘Ερρίκος. Γιατί έμεινε είμαστε πολύ λίγοι και θα πολέμησουμε με μεγαλύτερη περικοπή.

‘Δεν θα ήταν προτιμώτερο, έπέμεινε ο Σούφορκ, να άνεβουμε στο ύψωμα, όπου θα μπορούσαμε ν’ άμυνθούμε καλύ- τερα;

‘Οχι, είπε ο ‘Ερρίκος. Γιατί θα μδς είνε πολύ δύσκολο να κατεβούμε έπειτα και να καταδιώξουμε τους έκθρους.

Μιλούσε με άπόλυτη άυτοπεποίθση, σαν να είχε κερδίσει κιόλας τη μάχη.

Παρέταξε κατόπιν το στρατό του σε τρεις φάλαγγες κι’ ο ίδιος στάθηκε στο κέντρον παρακολουθώντας τα πάντα και φροντίζοντας και για τις πιο μικρές λεπτομέρειες.

‘Ο Τόμας Σκάκλ, ο Ζόν Τάμπος και με- ρικοί άλλοι θέλυσαν να σταθούν κοντά στο βασιλιά.

‘Οχι! είπε ο ‘Ερρίκος. Στη μάχη, έ- νας βασιλιάς δεν άζειει ούτε περισσότε- ρο, ούτε λιγώτερο από όποιονδήποτε άλ- λον πολέμιότ. ‘Η θέσις ή δική μου είνε εδώ. Πηγαίνετε και σεις στις δικές σας.

Και κράτησε κοντά του μόνο μερικούς άκολουθούς, που του χρησίμευσαν για άγ- γελιαφόρο.

‘Όταν ή άτελείωτη φάλαγγ των Γάλ- λων ιπποτών ξεκίνησε μ’ έναν τρελλό καλασμό για να έπιτεθεί εναντίον των αγγλικών θέσεων, ο ‘Ερρίκος διέταξε τους τόξοτες του να προχωρήσουν σ’ ένα χα- ράκι, που είχαν κατασκευάσει από πριν σε μια έκτασι γεμάτη από λάσπες και νερά και, σύγχρονα, έδωσε έντολη στους ιππείς του να ξεπερνούσαν και να μνη κινήσει κανείς από τη θέσι του.

‘Όλοι βόηκαν πολύ παράδειξη τη διατα- γή αυτή, μδ δεν άρνησαν να καταλάβουν πόσον σφοή ήταν ή σκέψις του ‘Ερρίκου. Γιατί τα άλογα των Γάλλων ιπποτών υπερδευτικαν μέσα στις λάσπες και άνα- ποδύνονταν άρκετους από τους άναβάτες τους, ενώ πολλοί άλλοι έπεσαν τρυπημέ- νοι από τα βέλη των τοξοτών.

‘Επειτα από κάθε έπίθεσι, διπνούνται οι σύγχρονοι ιστορικοί, οι τοξότες έβγαί- ναν από το χαράκι τους, με τα μαχαί- ρια στα χέρια και σκότωναν (χωρίς κό- πο) εκείνους που είχαν κυλήσει κάτω από τ’ άλογα τους και που οι βαρείες άουα- τσιές τους τους έμποδίζαν να μετακινή- θουν. Κατόπιν, έναγυρίζαν στις θέσεις τους, για να υποδεχθούν το καινούργιο κύμα.

Δεκαπέντε έπίθεσεις έκανε το γαλλικό ιππικό και όλες είχαν το ίδιο άποτέλεσμα. Οι ‘Αγγλοι ιππείς που δεν έπαιρναν μέ- ρος στη μάχη άνυπονοούσαν και έξεδι- λυναν με μεγάλες κραυγές την άνυπονο- νσία τους.

‘Υπομονή! άπαντούσε ο ‘Ερρίκος στα μνημόνια που του έστελναν. Θα έλθη ή σειρά για όλους.

‘Όταν έκρινε, τέλος, ότι είχε φθάσει ή κατάλληλη στιγμή, άνέθηκε στο άλογο του, παρήγγειλε στους ιππότες του να κά- μουν κι’ αυτοί το ίδιο και ώρμησε έναν- τιν των έκθρων.

Οι Γάλλοι αντίσταθηκαν, στην άρχή, σ’ αυτή την έπίθεσι, αλλ’ όταν άνομικηθηκε και το πεζικό του ‘Ερρίκου στη μάχη, οι τάξεις τους κλονίσθηκαν κι’ ένας τρελλός πανικός τους κυριεύσε.

Τού κάκου, ο άνδρείος ήγας του Μπουρμπόν, που το σώμα του ήταν γεμά- το από πληγές, φώναξε όρθιος πάνω σ’ άλογο του:

‘Καταραμένος να είνε εκείνος που θα υποχωρήσει! Γάλλοι, πολεμήστε για τη Γαλλία!

Κανείς δεν τον άκουσε πιά. Και, κατά το άπομεινέρο, ή λαμπρή παράταξι των Γάλλων ιπποτών είχε όλοτελο διαλυθί.

Στη φωνική αυτή μάχη, οι νεκροί από το μέρος των Γάλλων ξεπερνούσαν τις δέκα χιλιάδες. Οι περισσότεροι απ’ αυτούς ήταν εύγενείς.

‘Ανάμεσα στους νεκρούς υπήρχαν έπ’ ους 7 πρίγκιπες και 120 μεγάλοι φεου- δάρχαι, που είχαν δικαίωμα να έχουν δι- κή τους σημαία.

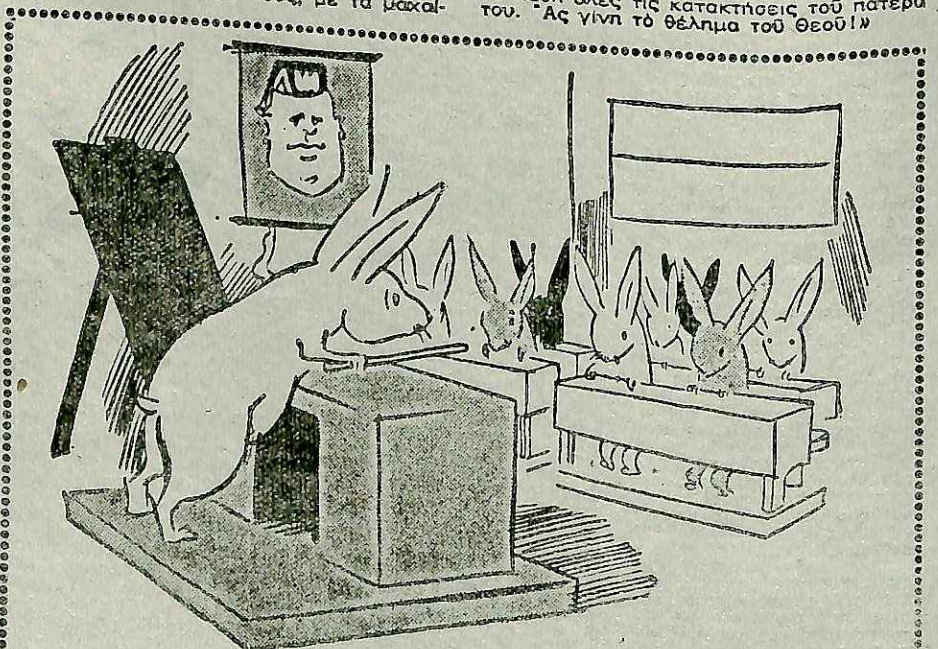
‘Ο δούκας της ‘Ορλεάνης, άδελφός του βασιλιά Καρόλου, είχε συλληφθί αιχμή- λωτος.

Οι ‘Αγγλοι είχαν μόνο 1600 νεκρούς.

‘Επειτα από τη νίκη αυτή, ο ‘Ερρίκος μπήκε στο Παρίσι, όπου στέφθηκε βασι- λιάς και παντρεύθηκε την άδελφή του Καρόλου Αικατερίνη.

‘Αλλ’ οι ικανώτατες αυτές ήγεμνιν πέθα- νε έπειτα από λίγα χρόνια και μαζί του άρχισε να καταρρέει και ή αγγλική κυρια- ρχία στη Γαλλία. Σαν να προσέβλεπε τι έ- πρόκειτο να έπακολουθήσει, είχε η μερι- κές στιγμές προτού να πεθάνει:

‘Ο ‘Ερρίκος του Μονμάουθ (υπονοών- τας τον εαυτό του) έβάσιλευσε ήρωα και κατέκτησε πολλές χώρες ο ‘Ερρίκος του Ουίνδσορ (υπονοώντας το νεαρό διάδοχο, που είχε άποκτήσει από το γάμο του με την Αικατερίνη) θα βασιλευσιν πολύ και θα χάσει όλες τις κατακτήσεις του πατέρα του. ‘Ας γίνη το θέλημα του θεού!

‘Ο δάσκαλος: ‘Ετσι πού λέτε παιδιά μου. ‘Ο Μουσαλίμ ήταν ο μεγαλει- τερος κι’ ο γρηγορώτερος ήρωας της ‘Ιταλίας!...

Η ΓΑΤΑ ΚΙ’ Ο ΣΚΥΛΟΣ

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΛΑ ΜΑΣ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α Ι

ΤΟΜΠΟΣ: σκύλος μικρούςματος, ράτσας μπουλντόκ.
ΜΟΥΣΕΤ: γατίτσα Περσική.

(‘Η σκηνή σ’ ένα διάδρομο, ένα άπο- μεσημέρο που όλοι στο σπίτι κοιμούν- ται. ‘Η γάτα ‘Ερωάλκις εύχαριστη- μένη ενώ ο σκύλος στριφογυρίζει διαρ- κώς).

Μουσέτι: Πάμε πια τα στριφογυ- ρίσματα, θέλω να κοιμηθώ. ‘Ο κόσμος κοιμάται μετά το φαί.

Τομπός: Δεν μπορώ να κλείσω μάτι.

Μουσέτι: Παράφραγες και γι’ αυτό. Τομπός: Δεν είνε αυτός ο λόγος. Μ’ ένοχλούν οι μυγίες. Δεν κάνω τί- ποτε άλλο παρά να χτυπάω τις μασέ- λες μου στον άέρα, χωρίς να πιάνω ούτε μία. Μία απ’ αυτές τάβαλε με τη μύτη μου και κόντευα ν’ άλλοτεψω μια κυτάξινά της την. ‘Ανάθεμα τη ζέστη και τις μυγίες! (‘Αναστενάζει)

Μουσέτι (άνοιγοντας τα σταχυ- πράσινα μάτια της): Τα κατέφερες να μου κόψεις τον ύπνο μου. Τι κακό έλάτ- τωμα κι’ αυτό να χαλάς την ήσυχια των άλλων.

Τομπός: Ξύπνησες με τις κακιές σου!

Μουσέτι: ‘Ας μη με ξυπνούσες.

Τομπός: Κι’ εγώ περιμένα καμ- μία παρηγοριά.

Μουσέτι: Τι παρηγοριά; ‘Εσύ έ- χεις τη συνήθειά σου βαρυστομα- χία.

Τομπός: Τι ένωστρία πού είσαι! Μουσέτι: Σάμπως έξερεις τι θα πει ένωστρία σου; Για σένα ένωστρία είνε το να θέλει κανείς την ήσυχια του, να έχη τα γούστα του, τα καπρίτσια του, τις όρες της μοναξιάς του.

Τομπός (προσπαθώντας να κατα- λάβη): Είνε φορές που δεν καταλα- βάνω τί θες να πής. Μιλές μπερδε- μένα. ‘Επειτα σε βρίσκω πολύ άδίκη γιατί βλέπω πως όλοι σου φέρνουν πο- λύ καλά. Νιαουρίζεις, σ’ άνοιγουν α- μέσως. ‘Ανεβάνεις στο γραφείο του ά- φέντη την ώρα που εκείνος γράφει το- νείν πάνω στο χαρτί. Κι’ εκείνος το βρίσκει αυτό διακαταστικό κι’ άφρι- ζει να γελά. Κουλοκονιάζει πάνω στον καναπέ. Σε χαϊδεύουν. Τι παρηγοι- σία λοιπόν;

Μουσέτι: Δεν παρηγοιέμαι, μα πού να καταλάβεις έσύ...

Τομπός: ‘Ενα μόνον καταλαβαί- νω, ότι έμένα παρηγοιούν κι’ έσύ πα- ραπονιέσαι.

Μουσέτι: Λογική σκύλοι! ‘Εγώ έ- σα κι’ αν μου κάνουν πάντα ζητάω πα- ρισσότερα.

Τομπός: Αυτό είνε άχαριστία. Μουσέτι: Κάνε κι’ έσύ το ίδιο.

Τομπός: ‘Εγώ έχω μέρες που εί- μαι πολύ εύχαριστήσιμος. ‘Εξάφνα έ- μως, έκει που νομίζω πως είμαι ελ- τυχής, έρχεται ή κυρία, μ’ άρπάζει και μου χώνει ένα άπαισιό πράγμα στο στόμα.

Μουσέτι: Τό ρετινάλδο. Ξέρω, έκανε να μου δώσει κι’ έμένα μια φορά σάν ήμουν μικρή, μα αντίσταχκα με τάν νύχια και τάν δόντια μου και την άνάγκασα να μ’ άφήσει ήσυχη θέλον- τας και μη. ‘Από τότε δεν μολ’ έανά- κανε αυτό τ’ άστείο.

Τομπός: ‘Εγώ δεν μπορώ να την άναγκάσω γιατί την άγαπώ την κυ- ρία μου.

Μουσέτι: ‘Αν μούκανε δσα σοδ κάνει έρένα δεν θα την άγαπάσα κα- θόλου. ‘Όταν σε βλέπω μέσα στο μπά- νιο!...

Τομπός: ‘Ω, μη μου τόν θυμίζεις! Μόνον πού την άκούω να με φωνάζει τρέμω, κι’ εκείνο το πράγμα που τρέ- βει έπάνω μου και βγάζει άφρούς που με τσούζουν τα μάτια!... Φρικτή!...

Και δες του και με τρίζει και δός του και με βουτάει στο νερό. Νομίζω δι- ακώς πως θα πνιγώ!

Μουσέτι (συγκινημένη): ‘Ησύχασε, ήσύχασε!

Τομπός: Μά σε είδα και σένα μία μέρα κρυμμένη κάτω απ’ την τσιταλέ- τω και την κυρία με το σφουγγάρι στα χέρια.

Μουσέτι (ντροπισμένη): Είχα λα- ρώσει την κυλιότητα μου, της έθωσα δώτσασ άρκετες γρατζουνιές και της κράτησα θυμό όλο τόν άπόγευμα.

Τομπός: ‘Εγώ δεν μπορώ να κρα- τήσω θυμό. Τα έχωνώ άμέσως όλα.

Μουσέτι (με περιφρονησι): Και γλύφεις τόν χέρι που σε δέρνει. Σε έ- ρω καβέμενε. Αυτό όμως δε λέγεται άξιοπρέπεια. Ντρέπομαι για λογαρια- σμό σου. ‘Αγιάς όλον τόν κόσμο, μω- αίες με δημόσιο κήφο.

Τομπός: Και τί θες; Να ρίχνω- μαι άγριέμένος στους φίλους και τις φίλες τών άφεντιών μας; ‘Εξ άλλου όλοι αυτοί έξερουν τόν δνομά μου, μού μιλούν, με χαϊδεύουν.

Μουσέτι: Ευχαίνομαι τάν καινούρ- για πρόσωπα.

Τομπός: Κι’ εγώ άγαπάω μόνά- χα την κυρία και τόν άφέντη μας.

Μουσέτι: ‘Εγώ προτιμώ τόν κύριο. Τομπός: ‘Εννοια σου και τόχω καταλάβει πως άγαπάς μόνον τόν κύ- ριο.

Μουσέτι: Συνενοούμαστε καλύτε- ρα. Γρατζουνιάς με την πένα πάνω στο χαρτί κάνοντας ένα θάρρο σαν ποντί- κι, κι’ όταν παίζω μαζί του φαίνεται κατενθουσιασμένος. Σάν παίρνω φόρα κι’ όρμαω πάνω στα χαρτιά του δεν θυμώνει, ενώ ή κυρία με διώχνει πάν- τα μόλις με ίδι στόν καναπέ. Κάποτε μάλιστα μού κάνει δσχημα άστεία και μού χαϊδεύει άνάποδα την γούνα μου.

Τομπός: Είσαι πολύ δύσκολη. Σού λέω, τόν άγαπώ και τόν άφέντη μδ ή κυρία είνε άλλο πράγμα και τάν πει- ράγμάτς της μ’ άρέσουν. Συχνά παί- ζουμε μαζί. Πέφτει χάρω και κάνουμε και οι δύο σαν τρελλοί, όποτε στο τέλος της άρπάξω τόν σού και βάζει τις φω- νές.

Μουσέτι: Σαχλαμάρες! Κι’ όστε- ρα πώς και κάνεις τάν γλυκά μάτια στη μαγειρίσα!

Τομπός: Κι’ έσύ στο μικρό γάτο τόν γέιτονα!

Μουσέτι: Αύτή είνε δική μου δου- λεία.

Τομπός: ‘Ωρσία κατόντησε, να τάν βάζεις με τάν μωρά. Νάταν τούλάχι- στον κανένας όμορφος.

Μουσέτι: ‘Εμένα μ’ άρέσει. Είνε καλοδεμένος κι’ έχει παρόμοια χρώ- ματα.

Τομπός: ‘Εμένα τάν αίσθήματα δεν μού λένε τίποτα. ‘Εξ άλλου, για να πώ την άλήθεια καθώς είμαι μικροκα- μωμένος μού είνε δύσκολο να βρω ταί- ρι. ‘Η σκυλίτσα τών γειτόνων μας μ’ άρέσει μα είνε πολύ ψιλοτερή μου. ‘Α- λλη πάλι ή λογιώνικα είνε γίγας.

‘Ας τάν καλύτερα να μην τάν σκέπτομαι.

Μουσέτι: Μ’ όλα αυτά χάσαμε τόν ύπνο μας.

Τομπός: ‘Η κυρία σηκώθηκε κι’ αν κρίνω απ’ τις προετοιμασίες της, θα πάμε περίπατο.

Μουσέτι: ‘Εγώ θα πάω στο γρα- φείο τού κυρίου θά παίζω λίγο μαζί του και θά κουλουριασθώ κατόπιν πά- νω στο χαρτί του για να περλώσω τόν ύπνο μου έχασα.

Τομπός: ‘Εγώ θα πάω με την κυ- ρία στο πάρκο. Θα συναντήσωμε πάλι εκεί ένα κύριο που της κάνει τάν γλυκά μάτια. ‘Εγώ όμως ήλειώω και θα τού δαγκώσω πάλι σήμερα κανένα δαχτύλο, πού θα μού πεί.

Μουσέτι: Τι κακός πού είσαι!

Τομπός: Δεν είμαι κακός. Ζηλεύω. ‘Εσύ δε ζηλεύεις;

Μουσέτι: Κι’ ο κύριος χαϊδεύει συχνά την δακτυλογράφο του. Γιατί δ- μως να θυμώσω; Είμαι κι’ αύτή ή καύ- μένη σάν γατίτσα. Κάβεται στο γούνατς του. ‘Εχει κόκκινα μωτερά νύχια και γκρίζα μάτια σαν τάν δικά μου. Μο- νάχα ούρά δεν έχει... Τι κρίμα!

Τομπός: Κι’ αυτός που κάνει τάν γλυκά μάτια στην κυρία δεν έχει ούρά να κουνήσει και κουνάει τάν χέρια και τάν κεφάλι του. ‘Εγώ όμως δεν τόν άγα- πώ καθόλου.

Μουσέτι: Τι άγαπάς έσύ, επί τέ- λους;

Τομπός: ‘Εσένα!

Μουσέτι: Μωρέ μωτράι!... ‘Ενα μπουλντόκι!... Ποί!...

(Φεύγει περήφανη, με την ούρά ψη- λά, σαν πασχαλινή λαμπάδα).

ΚΟΛΕΤ

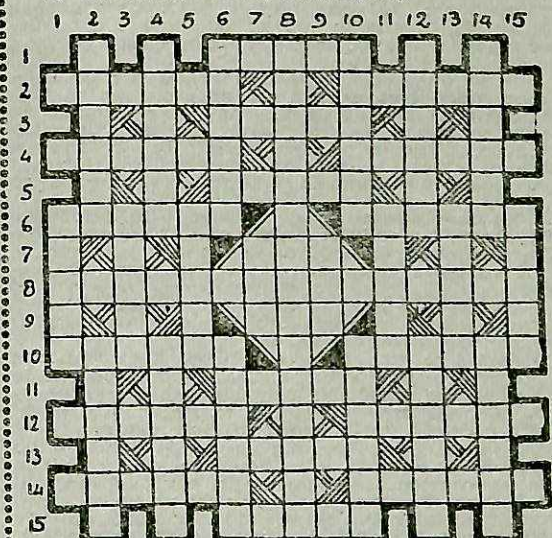
Μπράβο τύχη!

‘Ο τυχερώτερος άνθρωπος τού κόσμου ήταν άσφαλός ο ‘Αμερικανός λοχαγός Χέντλεϊ. Τό 1918 ενώ πετόσε ως πα- ρατηρητής άεροπόρος πάνω απ’ τις νεο- μακικές γραμμές, έξεσφενδονίσθη έξω απ’ τόν άεροπλάνο του σε μια κάθετο έφόρμησι. Μαζί του όμως έπεσε και τόν άεροπλάνο, έξ ατίας ενός εκνευρί- άφους, κι’ έτσι, αφού ο λοχαγός διέτρεξε 5 χιλιάδες μέτρα στο κενό, βρέθηκε έ- πάνω στην ούρα τού άεροπλάνου και σώ- θηκε ως έκ θανάτου!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 26

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ‘Ενα άπ’ τα πρώτα πράγματα πού μαθαίνει ένα παιδί στο σχολείο.
- 2) Δείγμα γενναιοήτοτος για ένα στρατιώτη πού γυρίζει απ’ τόν πόλεμο.— Παρατηρήσαν πολλές φορές στα όχυρά και τών δυό αντίπαλων κατά τόν πόλεμον αυτόν.
- 3) Πληρώνονται για να άπελευθερωθούν αδικά- λωτοι.
- 4) ‘Όμδς χωρίων της Εύρυτανίας.— Μεταβάλλει τόν άέρο σε κινητήριο δύναμι.
- 5) Βρέφος (δημοτική).
- 6) Δυό παράλια πρόσεται τών ‘Αθηνών.— Καθό- λου ύγιεινά.
- 7) Περίφημος Γάλλος συγγραφέας.

- 8) Παρακολουθεί την κατασκοπεία πού διενερ- γεί έκθροκό κράτος.
- 9) Καθιστώ κάτι όμαλόν.
- 10) Δυσκόλ σώματα.— Σύμβολο έργασασίου (πληθ.).
- 11) Περίφημη άμερικανική πλώξ.
- 12) ‘Ηουκία.— Άγριον ζώον.
- 13) ‘Ημέρα της έδοομάδος.
- 14) Μας τούς ξαναθάμισαν οι Γερμανοί.—‘Ο ‘Ελ- ληνικός στρατός ένοσψε κι’ εκεί μία έποποιία.
- 15) Θεά τών αρχαίων.

ΚΑΕΤΩΣ

- 1) ‘Επίσημο ένδυμα.
- 2) Πρόχειρο άντισεφοπορικό καταφύγιο.—‘Αρχαία πόλις της ‘Ιταλίας έν Καλαβρία, τόν σημερινό ‘Ο- τράντο.
- 3) Είθε στή τη στιγμή, έφ’ όσον άσχολεύσθε με τόν άνωτέρω σταυρόλεξο.
- 4) ‘Εκει όδηνει ο δρόμος της άδικίας.— Κόρη τού Οιδίποδος, άδελφή της ‘Αντιγόνης.
- 5) ‘Εχουν τραχεία έπιφάνεια.
- 6) ‘Επίθετο πού ταίριαζει σε πολλά μάτια.— Μα- κρύ ένδυμα τών αρχαίων (πληθ.).
- 7) Σύνδεσμος.
- 8) Σκορπός της είνε ή καταπολέμησις τών επικη- τούντων την άνατολήν ενός καθεστώτος.
- 9) Τοπικών έπιρροή.
- 10) Μας άφιερωμένος στην ‘Ηρα.— Δημητριακά.
- 11) Μέρος μιας όίκις.
- 12) ‘Αρχηγός.— Γοντεύω.
- 13) Χρονικό διάστημα.
- 14) ‘Ιταλός πολιτικός είχαν δώσει τόν δνομά του σε μεγάλο ίταλικό θωρηκτό.— Καλύπτουν μέρος τού σώματος μας.
- 15) ‘Η πατρίδα τών καλύτερων πούρων.

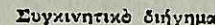
Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 25ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΚΟΛΑΣΙΣ. 2) ΧΗΡΑ — ΠΟΥΟ. 3) ΠΑΝ — ΜΕΤΕΩ- ΡΑ — ΑΙΣ. 4) ΜΗ — ΦΟΝ — ΡΕ. 5) ΣΑΠΙΑΛΑ — ΑΤΙΜΙΑ. 6) ΑΝΑΤΟΛΗ. 7) ΑΓΡΑ — ΑΚΤΗ. 8) ΟΛΕΒΑ — ΑΙΤΝΑ. 9) ΡΟΥΣ — ΑΔΡΑ. 10) ΟΛΕΘΡΟΣ. 11) ΣΤΑΘΜΗ — ΣΕΙ- ΣΙΣ. 12) ΑΙ — ΑΜΑ — ΜΙ. 13) ΗΡΑ — ΛΑΧΑΝΟΝ — ΔΙΑ. 14) ΑΡΤΙ — ΟΡΟΣ. 15) ΑΝΑΞΙΟΣ.

ΚΑΕΤΩΣ

- 1) ΣΤΑΥΡΟΣ. 2) ΧΑΡΑ — ΤΩΡΑ. 3) ΜΗΝ — ΠΟΡ- ΘΥΡΑ — ΑΡΑ. 4) ΜΗ — ΑΛΣ — ΘΑ. 5) ΚΑΜΗΛΑ — ΟΜΙ- ΛΙΑ. 6) ΑΝΑΒΟΛΗ. 7) ΛΗΤΟ — ΑΧΝΑ. 8) ΕΟΡΤΗ — ΕΘ ΜΑ. 9) ΣΙΩΝ — ΑΝΤΙ. 10) ΑΛΚΙΜΟΣ. 11) ΣΠΑΡ- ΤΗ — ΣΕΜΝΟΣ. 12) ΕΙ — ΑΝΑ — ΠΙ. 13) ΜΙΚΑΔΟΣ. 14) ΟΙΛΙ — ΠΙΣ. 15) ΑΘΗΝΑΪΣ.

M. ΜΠΟΥΣΕ

Μετὰ μερικὲς χιλιάδες ἐτῶν

Ἐνθὺ οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι

ΕΚΕΙΝΗ (αἰνιγματική): Μὴ
 ρὸ καὶ νὰ... παύσῃ νὰ εἶναι!
 μὴν εἶνε σοβαρὸ καί... νὰ γίνῃ
 ΕΚΕΙΝΟΣ (σφιγγοντας ἀκό
 ματέρως): Μὴ καὶ νὰ εἶναι ὁ

FFMMA...

Γ. ΓΙΑΝ.-

Г. ГИАН.-

Γύρισε τὴ βέρα, Νίτσα!...

τολεγες πρωτητερα, αγαπη μου... Εκα, εκα-
ρισέ μου γλήγορα και... τ' άλλο μπράτσο!...
(κυττάζονται φλογερά στα μάτια).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
ἡς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Τὸ ξύλο καὶ ἡ «δῆθεν» γυναικεία ἀδυναμία

«Δεδομένου, λέγει τὸ σκεπτικό,

Г. ГИАН.-

γοητευθή, επρόσθεσε από την
μορφή της Έλλεν και, επειδή
νέα πηγαίνοερχόταν πολύ συχ
στο δωμάτιό του, έθεώρησε καλ

Ποιός, βρε, είναι ο λόγος; Που τους επάντρα
λίγη ώρα αργότερα.

ποφάσεων τῶν Ἀμερικανῶν δι-
στῶν!

Inb to v

κά μου. Έπειτα ένας λυγρός ανέβηκε στο λα-
της. Μ' έσπρωξε μακριά κι έφυγε τρέχοντας...
Αυτή ήταν όλη η ιστορία μας. Όταν όμως πη-
μάνα να φύγουμε να λυγρός έμεινε μαζί μας και πη-
μας.

Z. PONY

— Τι συμβαίνει, πάτερ;
— Ο καταδικασμένος με τον όποιον μιλούσατε όλο
το πρωί...
— Ε, λοιπόν;
— Πέθανε!... Ο Θεός ός άναπαύση την
ψυχή του.
— Αι τόν δυστυχισμένο!... Πέθανε;... Ψι-
θύρισε η Κολέτ συγκινημένη.
— Πολύ άργά είπε με υπόκωφη φωνή ό Ντι-
τιέ. Άποκάλυψε το μυστικό της ζωής μου. μου
πήρε όλη τη χαρά της ύπαρξής μου...
— Η νύχτα άπλωσε σε λίγο τα μαύρα πέπλα
της. Και μέσα στο σκοτεινό δωμάτιό δεν ξε-
χώριζαν ποτά μονάχα δυο σκιές, σφιγμένες ή
μία κοντά στην άλλη, και δεν άκούγονταν παρά
ό ήχος τών λυγμών τους.

ΟΙ ΤΥΓΕΙΣ ΤΟΥ ΝΤΕΜΑΡΕΣ

— Όλοι όσοι γνώριζαν από χρόνια τόν Εισαγ-
γέλη Γκαστόν Ντεμαρές, δεν μπόρεσαν να
εξηγήσουν την άπτοση άλλαγή του.
— Ο πρώην δραστήριος, άκμαίος και άκαταπό-
νητος δικαστικός είχε καταντήσει μέσα σε λίγα
χρόνια ένα ανδρώπινο ράκος.
— Σκοτεινός, κυρτωμένος, σιωπηλός, περνούσε
τους δρόμους χωρίς να προσέχει τίποτε, βυθι-
σμένος στις σκέψεις του, κλεισμένος στην κα-
κομοιρία του.
— Πώς κατάντησε έτσι αυτός ό άνθρωπος;
άναρωτιούνταν οι συμπολίτες του πού τόν
είχαν γνωρίσει τις λαμπρές ήμέρες της δρά-
σεώς του.

— Είπε ένα μυστήριο! Επαίριναν την άπάντησή.
Και ή γυναίκα του είχε καταντήσει κι' αυτή
τό ίδιο παράξενη. Πάντως, ένα είνε τό γεγο-
νός. — Ότι άρχισε να καταρρέει απ' την ήμέρα
πού υπέβαλε την παραίτησή του, μετά από την
πολυδурλητή έκείνη δική της υποθέσεως Σαμ-
πριό...
— Κι' αλήθεια, έτσι είχαν τό πράγματα.

— Ο Γκαστόν Ντεμαρές, μετά την πολυκόρη-
τη δική του Σαμπριό, είχε νοιώσει τόν έαυτό του
τρομερά λοχυρό. — Η καταδίκη του Ντιντιέ είχε
ίκανοποιήσει τη δίψα της έκδικήσεώς του και
μία τρελή χαρά είχε πλημυρίσει τη σκληρή
καρδιά του. — Η τιμωρία υπήρξε μοναδική.
— Και τί τιμωρία! Φοδέρωτο και σκληρότερο
μαρτύριο δεν θα μπορούσε να υπάρξει!

— Ένα τρομερό χτύπημα, είχε ξεκουτερώ-
σει για πάντα, είχε πλήξει άναπαύσθωτα μη-
τέρα και γυιό, τόν γυιό αυτό πού μισούσε θα-
νάσιμα. Τώρα πιά δεν τόν φοβόταν τόν νόθο
γυιό της γυναίκας του. Θάβρινε μακριά, στα
κάτεργα, απ' όπου δεν θα ξαναγύριζε ποτέ,
όπου θα πέθαινε άργά ή γρήγορα.
— Τόν έσκότωσε με τόν πιο λιγούρο τρόπο.

— Κι' άν μία μέρα — πράγμα άπίθανο — συ-
νέβαινε ν' αποδειχθεί ή άθώωτης του Ντιντιέ
καμείς δεν θα μπορούσε να τόν κατηγορήσει
γι' αυτό... — Όα λοχυριζόταν ότι έσφαλε στην
κρίση του, όπως έσφαλαν και όλοι οι δικασταί
και ό Ένωρκιοι.

— Με πόση χαρά απολάμβανε τόν θρίαμβό της
έκδικήσεώς του!

— Κι' άν μία μέρα — πράγμα άπίθανο — συ-
νέβαινε ν' αποδειχθεί ή άθώωτης του Ντιντιέ
καμείς δεν θα μπορούσε να τόν κατηγορήσει
γι' αυτό... — Όα λοχυριζόταν ότι έσφαλε στην
κρίση του, όπως έσφαλαν και όλοι οι δικασταί
και ό Ένωρκιοι.

— Με πόση χαρά απολάμβανε τόν θρίαμβό της
έκδικήσεώς του!

— Κι' άν μία μέρα — πράγμα άπίθανο — συ-
νέβαινε ν' αποδειχθεί ή άθώωτης του Ντιντιέ
καμείς δεν θα μπορούσε να τόν κατηγορήσει
γι' αυτό... — Όα λοχυριζόταν ότι έσφαλε στην
κρίση του, όπως έσφαλαν και όλοι οι δικασταί
και ό Ένωρκιοι.

— Με πόση χαρά απολάμβανε τόν θρίαμβό της
έκδικήσεώς του!

— Κι' άν μία μέρα — πράγμα άπίθανο — συ-
νέβαινε ν' αποδειχθεί ή άθώωτης του Ντιντιέ
καμείς δεν θα μπορούσε να τόν κατηγορήσει
γι' αυτό... — Όα λοχυριζόταν ότι έσφαλε στην
κρίση του, όπως έσφαλαν και όλοι οι δικασταί
και ό Ένωρκιοι.

— Με πόση χαρά απολάμβανε τόν θρίαμβό της
έκδικήσεώς του!

— Τι συμβαίνει, πάτερ;
— Ο καταδικασμένος με τον όποιον μιλούσατε όλο
το πρωί...
— Ε, λοιπόν;
— Πέθανε!... Ο Θεός ός άναπαύση την
ψυχή του.
— Αι τόν δυστυχισμένο!... Πέθανε;... Ψι-
θύρισε η Κολέτ συγκινημένη.
— Πολύ άργά είπε με υπόκωφη φωνή ό Ντι-
τιέ. Άποκάλυψε το μυστικό της ζωής μου. μου
πήρε όλη τη χαρά της ύπαρξής μου...
— Η νύχτα άπλωσε σε λίγο τα μαύρα πέπλα
της. Και μέσα στο σκοτεινό δωμάτιό δεν ξε-
χώριζαν ποτά μονάχα δυο σκιές, σφιγμένες ή
μία κοντά στην άλλη, και δεν άκούγονταν παρά
ό ήχος τών λυγμών τους.

— Όλοι όσοι γνώριζαν από χρόνια τόν Εισαγ-
γέλη Γκαστόν Ντεμαρές, δεν μπόρεσαν να
εξηγήσουν την άπτοση άλλαγή του.
— Ο πρώην δραστήριος, άκμαίος και άκαταπό-
νητος δικαστικός είχε καταντήσει μέσα σε λίγα
χρόνια ένα ανδρώπινο ράκος.
— Σκοτεινός, κυρτωμένος, σιωπηλός, περνούσε
τους δρόμους χωρίς να προσέχει τίποτε, βυθι-
σμένος στις σκέψεις του, κλεισμένος στην κα-
κομοιρία του.
— Πώς κατάντησε έτσι αυτός ό άνθρωπος;
άναρωτιούνταν οι συμπολίτες του πού τόν
είχαν γνωρίσει τις λαμπρές ήμέρες της δρά-
σεώς του.

— Είπε ένα μυστήριο! Επαίριναν την άπάντησή.
Και ή γυναίκα του είχε καταντήσει κι' αυτή
τό ίδιο παράξενη. Πάντως, ένα είνε τό γεγο-
νός. — Ότι άρχισε να καταρρέει απ' την ήμέρα
πού υπέβαλε την παραίτησή του, μετά από την
πολυδурλητή έκείνη δική της υποθέσεως Σαμ-
πριό...
— Κι' αλήθεια, έτσι είχαν τό πράγματα.

— Ο Γκαστόν Ντεμαρές, μετά την πολυκόρη-
τη δική του Σαμπριό, είχε νοιώσει τόν έαυτό του
τρομερά λοχυρό. — Η καταδίκη του Ντιντιέ είχε
ίκανοποιήσει τη δίψα της έκδικήσεώς του και
μία τρελή χαρά είχε πλημυρίσει τη σκληρή
καρδιά του. — Η τιμωρία υπήρξε μοναδική.
— Και τί τιμωρία! Φοδέρωτο και σκληρότερο
μαρτύριο δεν θα μπορούσε να υπάρξει!

— Ένα τρομερό χτύπημα, είχε ξεκουτερώ-
σει για πάντα, είχε πλήξει άναπαύσθωτα μη-
τέρα και γυιό, τόν γυιό αυτό πού μισούσε θα-
νάσιμα. Τώρα πιά δεν τόν φοβόταν τόν νόθο
γυιό της γυναίκας του. Θάβρινε μακριά, στα
κάτεργα, απ' όπου δεν θα ξαναγύριζε ποτέ,
όπου θα πέθαινε άργά ή γρήγορα.
— Τόν έσκότωσε με τόν πιο λιγούρο τρόπο.

— Κι' άν μία μέρα — πράγμα άπίθανο — συ-
νέβαινε ν' αποδειχθεί ή άθώωτης του Ντιντιέ
καμείς δεν θα μπορούσε να τόν κατηγορήσει
γι' αυτό... — Όα λοχυριζόταν ότι έσφαλε στην
κρίση του, όπως έσφαλαν και όλοι οι δικασταί
και ό Ένωρκιοι.

— Με πόση χαρά απολάμβανε τόν θρίαμβό της
έκδικήσεώς του!

— Κι' άν μία μέρα — πράγμα άπίθανο — συ-
νέβαινε ν' αποδειχθεί ή άθώωτης του Ντιντιέ
καμείς δεν θα μπορούσε να τόν κατηγορήσει
γι' αυτό... — Όα λοχυριζόταν ότι έσφαλε στην
κρίση του, όπως έσφαλαν και όλοι οι δικασταί
και ό Ένωρκιοι.

— Με πόση χαρά απολάμβανε τόν θρίαμβό της
έκδικήσεώς του!

— Κι' άν μία μέρα — πράγμα άπίθανο — συ-
νέβαινε ν' αποδειχθεί ή άθώωτης του Ντιντιέ
καμείς δεν θα μπορούσε να τόν κατηγορήσει
γι' αυτό... — Όα λοχυριζόταν ότι έσφαλε στην
κρίση του, όπως έσφαλαν και όλοι οι δικασταί
και ό Ένωρκιοι.

— Με πόση χαρά απολάμβανε τόν θρίαμβό της
έκδικήσεώς του!

— Κι' άν μία μέρα — πράγμα άπίθανο — συ-
νέβαινε ν' αποδειχθεί ή άθώωτης του Ντιντιέ
καμείς δεν θα μπορούσε να τόν κατηγορήσει
γι' αυτό... — Όα λοχυριζόταν ότι έσφαλε στην
κρίση του, όπως έσφαλαν και όλοι οι δικασταί
και ό Ένωρκιοι.

— Με πόση χαρά απολάμβανε τόν θρίαμβό της
έκδικήσεώς του!

— Κι' άν μία μέρα — πράγμα άπίθανο — συ-
νέβαινε ν' αποδειχθεί ή άθώωτης του Ντιντιέ
καμείς δεν θα μπορούσε να τόν κατηγορήσει
γι' αυτό... — Όα λοχυριζόταν ότι έσφαλε στην
κρίση του, όπως έσφαλαν και όλοι οι δικασταί
και ό Ένωρκιοι.

— Με πόση χαρά απολάμβανε τόν θρίαμβό της
έκδικήσεώς του!

— Κι' άν μία μέρα — πράγμα άπίθανο — συ-
νέβαινε ν' αποδειχθεί ή άθώωτης του Ντιντιέ
καμείς δεν θα μπορούσε να τόν κατηγορήσει
γι' αυτό... — Όα λοχυριζόταν ότι έσφαλε στην
κρίση του, όπως έσφαλαν και όλοι οι δικασταί
και ό Ένωρκιοι.

ΠΩΣ ΠΗΡΑΜΕ και πώς χάσαμε τη Βόρειο-Ηπειρο

Οι κακοήθειες του 'Ιταλού άντιπροσώπου

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο μας τη
σύνθεσι και τόν προορισμό της περιφημής
Διεθνούς 'Επιτροπής. Αυτή λοιπόν ή 'Επι-
τροπή άρχισε να γυρίζει τα χωριά της Β.
Ηπείρου, για να κρίνει την εθνικότητα τών
κατοίκων της. Στην περιόδεια αυτή άκου-
σε από άμετρητα στόματα τό λόγια:

— Είμαστε Έλληνες, κι' Έλληνες θα πε-
θαίνουμε!

— Όπως είπαμε όμως, ό 'Ιταλός κι' ό Αύ-
στριακός άντιπροσώπος θυσοδομούσαν,
μχανορροφούσαν εναντίον της 'Ελλάδος
και διευθύναν τό υπόλογο μέλη όν μα-
ριονέτες. Έκτός της... εθνικής άποστο-
λής του, ό 'Ιταλός Καστόλδι είχε κι' ένα
προσωπικό λόγο να μη χύνει τούς 'Ελ-
ληνες. 'Ός αξιωματικός της 'Μακεδονικής
Χωροφυλακής, είχε γίνει άλλοτε όργανο
τών Βουλγάρων και κυνηγούσε με λύσσα
τό ελληνικό άνταρτικό σώμα. Κάποτε ό-
μως τόν έπιασαν οι άντάρτες του καπετάν
Βάρδα. Έπιασε τότε νονατίστος, τρέμοντας
και ζητώντας έλεος. 'Ο Βάρδας τόν έφτυ-
σε στα μούτρα με άπδια, τόν τσάκισε στο
ξύλο και τόν άφησε ελεύθερο, αφού τόν
φοβήθηκε ότι θα τού μαδούσε τό μoustάκι
άν έξακολουθούσε τό ότιμο έργον του.

— Για ν' εκδικηθεί λοιπόν τούς Έλληνες,
ό Καστόλδι κατέφευγε στο βρωμειώτερο,
στό πιο ύπουλο μέσο. 'Ιδιώ μετ'ακριβή-
ως ή έπικειρήμα τό γεγονός ότι οι Βο-
ρειοηπειρώτες δεν έννοούσαν ν' άνοιχούν
τό σπίτι τους και να παρουσιάσουν τις γυ-
ναίκες τους στην 'Επιτροπή. Τό χαρακτή-
ριζε δηλαδή ως μία έσκεμμένη αντίδρασι
και προσάθετε παραληλάνσεις, ενώ στην
πραγματικότητα έπρόκειτο για έθιμο τού
τόπου, άποτέλεσμα τούων έτών τρομοκρα-
τίας και τουρκικής σκαθιάς. 'Όσοι ταξεί-
δεψαν στην 'Ηπειρο, έξέρουν ότι τό έθιμο
στό μέρη αυτά μένουσ άνιστορ, προκειμέ-
νου για τις γυναίκες. Κι' οι Βορειοηπειρώ-
τες δεν μπορούσαν βέβαια ν' αλλάξουν τις
αντιλήψεις τους περί ήθους, για τό χα-
τήρι τού Καστόλδι. 'Ηξε-αν άλλως τε τις
διαθέσεις και την προκατάληψη της 'Επι-
τροπής και φερώντοσταν άνάλογα.

— Πώς να τίν δεχθούν π. χ. φιλικά στα
χωριά της 'Ερώσεως, έρ' όσον τη συνω-
δευε ως όδοντες κάποιος Χασάν Κινάμη,
παλιός Τουρκαλβανός ληστής, πού είχε
κάμει αμέτρητα έγκλήματα και φόνους
Χριστιανών;... κι' έφ' όσον ό Γερμανός
Χριστιανός, ό κτήσιος τα παιδάκια, όταν
τόν ζάλιζαν με τις ζητωκραυγές τους ύπερ
της 'Ελλάδος;

— 'Ας θυμηθούμε όμως μερικά απ' τό φαι-
δρότερα κι' απ' τό δραματικότερα περιστά-
τικά της περιόδου της 'Επιτροπής.

— Λίγες μέρες πριν φύγη ή 'Επιτροπή απ'
τό Λιδοκόβι, συνέβη ένα κωμικώτατο έ-
πεισόδιο. Μερικοί Έλληνες στρατιώτες εί-
χαν πταίσει γι' άστοία κάτι μεγάλους κορ-
μούς δένδρων πάνω σε ρόδες άρματιδών,
όσν κανόνια γυρισμένα προς τό άλβανικό
σύννορο. 'Αρνά τό βράδυ, πέρσαν απ' εκεί
κάποιοι Τουρκαλβανοί, οι όποιοι τρομοκρα-
τίσθηκαν κι' έτρεσαν ν' ανασφύρουν τό πρ-
γμα στούς πατριώτες τους 'Ιταλούς. 'Ε-
κείνοι άναστάσαν άμέσως την 'Επιτρο-
πή. Οι Έλληνες είχαν όφειλε κανόνια το-
ποσικά και τό είχαν σπείσει άπέναντι τών
άλβανικών συνόρων! 'Ενέρινη προσέ-
κηματική!... Δεν άργησε, βέβαια, ν' ά-
ποκαλυφθεί ή ήταν πραγματικώς τό 'κανό-
νιο' και να νελοιοποιηθούν οι 'Ιταλοί, για
μία άκόμα φορά.

— Στο χωριό Σελπνίτσα, ένας Τουρκαλβα-
νός υπήρξε πύρε μαζί τού μερικούσιν συντο-
πίτες του, και βγήκε ν' συναντήσει τόν πε-
ριστάκι. Άγγυλό δημοσιογράφος, Μωρόσι-
νι, κοιτώντας τον για μέλος της 'Επιτροπής,
Καθώς ήξερε άγγλικά, γι' αυτό είλε έφει
στην 'Αμερική, άρχισε ν' ουκοφανεί τούς
Έλληνες ότι έξώντωναν συστηματικά τούς
δυοσύνους του. 'Ο Μωρόσινι τόν ρώτησε τότε
πόσους απ' τό χωριό του είχαν σκοτώσει
οι Έλληνες.

— Αμέτρητοι! άπάντησε έκείνος. Δεν
ξέρω πόσους άκριβώς...
— Ρώτησε ν' άμείνει!

— 'Ο υπήρξε ρώτης τούς συντοπίτες του.
Κι' έκείνοι άπάντησαν άρελότεστα:
— Κανένα δεν έσκότωσαν. 'Εδειραν μό-
νον ένα, γιατί έκλεβε νίβια!

— 'Ο υπήρξε βουδάρθηκε και δέχθηκε με
σκυμμένο κεφάλι ένα λούσιό απ' τό θυ-
μωμένο δημοσιογράφο.

— Στο Προυτανί, ή 'Επιτροπή βρήκε τό
σπίτι κάλειστί και τούς άντρες όπλισμέ-
νους. Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

— Στην πόρτα ενός σπιτιού με κινά-
νους.

Θρύλοι και παραδόσεις

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΥΚ

Ο Τσού, ένας νεαρός φοιτητής σπούδαζε από πολλά χρόνια σ' ένα ναύτιο σχολείο παλαιών διδασκάλων για να γίνει Ιερέας. Παρ' όλη όμως την επιμέλεια του δεν έκανε μεγάλες προόδους, γιατί δεν ήταν προικισμένος με αντίληψη.

Μία μέρα στοιχημάτισε με τους συμφοιτητές του, ότι θα πήγαινε στο Ιερό του ναού, θα παρακαλούσε το άγαλμα του Θεού του Κακού να ζωντανέψει και θα τον κατάφερνε να τον ακολουθήσει. Οι άλλοι φοιτητές γέλασαν μαζί του. Κι όμως ο Τσού, ύστερ' από λίγο, γύρισε συνοδευόμενος από τον τερατομόρφο Θεό του Κακού, τον Λούκ. Οι φοιτητές έβλεπαν μ' άνοιχτο στόμα, ενώ ο Τσού γελούσε για το κατορθώματά του. Ο Λούκ δεν δυσσαρεστήθηκε που του χάλασαν την ησυχία του. Απεναντίας μάλιστα συζητήσε πρόθυμα με τους φοιτητές και τους έλυσε πολλές απορίες. Τέλος οι φοιτητές παρακάλεσαν τον Τσού να ξαναπάει τον Λούκ στη θέση του.

Ο Τσού πραγματικά έφερε τον Λούκ στο ναό. Για να του αποδείξει μάλιστα ότι δεν τον φοβάται, το είπε.

— Σού ζητώ συγγνώμη για την ενοχλήση. Μά επειδή έμεινα πολύ ευχάριστος από τη συντροφιά σου, σε παρακαλώ να κερδίσεις κάπου-κάπου να με βλέπεις...

Ο Θεός του Κακού χαμογέλασε παραξένετα και πήρε πάλι την ακίνητη στάση ανάπαυσης.

Πέρασε καιρός και ο Τσού είχε λησμονήσει πια τον Θεό Λούκ. Ένα βράδυ όμως που έτοιμαζόταν να σβήσει το φως για να πέσει να κοιμηθεί, κάποιος άνοιξε την πόρτα του. Ήταν ο Λούκ, ο Θεός του Κακού. Ο Τσού μόλις τον αντίκρισε ένοιωσε το αίμα του να παγώνει στις φλέβες του.

— Ηρθε να με θανα-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ξέρετε ποιά ήταν το αγαπημένο φαγητό του Μ. Αλεξάνδρου; Τα φασόλια λούπη, μαγειρεμένα με λάδι. Σχετικά ο Αθηναίος αναφέρει πως ο μέγας κατακτητής είχε πάρει μαζί του απ' τη Μακεδονία ένα μανείριο που τον ακολουθούσε ο' όλες του τις εκστρατείες και του μαγειρεύε τ' αγαπημένο του φαγητό. Η ώραία Ρωζάνη η σύζυγος του τρελλανόταν κι' αυτή για τα λούπη φασόλια.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' άκουγε μία μέρα τόν όνομαστό κουρσάρο Ντυγκάλ Τρονάιν να του διηγείται κάποια περίφημη ναυμαχία του με τους Άγγλους. Μετρίφων ο Τρονάιν, αλλά και παραστατικός στις διηγήσεις του, είπε σε μία στιγμή σχετικά με τη δράση της φρεγάτας «Δόξης»:

— Αμέσως λοιπόν, Μεγαλειότητα, έκανα οινιάλο στη «Δόξη» να με ακολουθήσει και...

— Και σ' ακολουθεί πιστά από τότε ή... Δόξα κύριε ναυαρχέ! τον διέκοψε ο πνευματώδης «Βασιλεύς» - Η βασιλιά προδίδοντας συγκρόνως στον ανώτατο αυτό βαθμό τόν ένδοξο υπηκόο του.

Ο Αλφόνσος Κάρ φμιζόταν για την εξυπνάδα και την ετοιμότητα που έδειχνε σε κάθε ευκαιρία. Κάποτε φίλους της στο κέλλαιο, όπου του έμπασε κρυφά τους έδωξε. Και όταν αυτή του ζήτησε να την εφοδιάσει έγραψε το εξής σημείωμα:

«Εδώθεο την υπηρέτριά μου Χ. γιατί είχε την άνοση να πιάνη φίλους μου...».

Ο συμπαθής καλλιτέχνης Πέτρος Επιτροπάρχης άφηγεται κάπου πως τα πρώτα του χρήματα τα κέρδισε, ρικιό το οποίο του έδωσε ο μακαρίτης βασιλεύς Αλέξ. μερικούς φίλους του σ' ένα σπίτι κοντά στο δικό του, τούς κατέντησε ένα καλό τραγουδάκι. Έκκληση αυτή, τους κατέντησε όλους και πήρε ως άμοιρη το εικοσιπεντάδραχμο.

λό κι' επειδή σε αγαπώ ιδιαιτέρως στο έφερα και στο το-πότε στο κρανίο. Ήταν άλλοτε ένας έγκληματίας. Αυτό όμως δεν έχει σημασία, γιατί ο άνθρωπος αυτός ήταν ο πιο έξυπνος απ' όλους τους ανθρώπους του κόσμου! Γι' αυτό μάλιστα πρέπει να μ' ευγνωμονήτε.

Απ' την ημέρα εκείνη όλοι οι φίλοι του Τσού τον ζήλευσαν για την ξαφνική ευτυχία του. Και όλοι τον ρωτούσαν πως έγινε αυτό τόν τρόπο. Ο Τσού εξομολογήθηκε την αλήθεια και τους είπε ότι αν ήθελε, θα μπορούσε να παρακαλέσει το Θεό να τον αλλάξει και το δικό του μυαλό. Αλλά εκείνοι τρόμαξαν και κανείς δεν ήταν πρόθυμος να δεχθεί ένα τέτοιο δώρο...

Εν τώ μεταξύ ο Τσού δεχόταν τόν Λούκ τακτικά. Μία μέρα που ο Θεός ήταν εύθυμος ο Τσού τόν ρώτησε αν είχε τη δύναμη ν' αλλάξει και κεφάλια ανθρώπων. Η γυναίκα του που είχε άραστο σώμα ύστερ' από πολύ στο πόδι. «Αν, λοιπόν, ο καλός Θεός του Κακού μπορούσε να της βάλει στους ώμους κανένα πιο άραιο κεφάλι...» Ο Λούκ γέλασε και τού έδωσε τόν λόγο του πως θα ικανοποιήσει την επιθυμία του...

Πραγματικά ένα βράδυ έφτασε στο σπίτι του Τσού ο Λούκ κρατώντας ένα σάκκο. Τόν άνοιξε κι' έβγαλε ένα ματωμένο κεφάλι με πολύ όμορφα χαρακτηριστικά.

Είπε σ' αυτό κεφάλι: έλπε στον Τσού που τ' είχε χάσει. Κουράστηκε άσπου να τόν βρω. Το κεφάλι αυτό το πήρα από μία γυναίκα που βρίσκεται στην Κόλαση. Είχε κάνει άλλοτε πολλά εγκλήματα κι' είχε κλέψει κόσμο με την όμορφιά της. Αλλά αυτό δεν έχει σημασία, αφού η χαρακτήριστα είναι άριστα...

«Ας πάμε τώρα να βρούμε τη γυναίκα σου για την άλλαξη».

Η γυναίκα του Τσού κοιμήταν. Τότε ο Λούκ τράβηξε ένα μαχαίρι έκοψε το κεφάλι της και στή θέση του έβαλε της καλασμένης τόν όρατο κεφάλι και το έπιασε για να κολήσει καλά στο λαιμό.

Ο Τσού κούταξε τότε την ώραία γυναίκα του κι' έτριβε τα μάτια του από θαυμασμό.

Ο Λούκ τού έδωσε τόν δαχτυλίο κεφάλι και τού σύστησε να τόν βάλει στην κήνη να μη τόν φανε τα σκιά. Κατόπιν έριξε ένα βλέμμα στο φοιτητή κι' έφυγε.

Όταν η γυναίκα του Τσού έζυπνε την άλλη μέρα και έβλεπε στον καθρέφτη τόν πρόσωπό της τρώμενη στην αρχή. Μά όταν της έζηνησε ο άνδρας της κι' συνέβη έλασε τον τρόπο της κι' άρχισε να χορεύει και να τραγουδά απ' τη χαρά της...

Ετσι ο Τσού κι' η γυναίκα του πέρασαν αρκετό καιρό ευτυχισμένοι.

Αλλά ύστερα από μερικούς μήνες τα πράγματα άλλαξαν. Το μυαλό τού έγκλησιού μετέδωσε στον Τσού τα θρησκόδη ένστικτα τού πρώτου κατόχου και τόν όρατο πρόσωπο της καλασμένης διαστρώθηκε έκανε τη γυναίκα του Τσού να θέλει κι' αυτή να ζήσει μαζί. Μία μέρα η γυναίκα του Τσού έφυγε για ν' ακολουθήσει τόν φίλο της. Τόν φίλο αυτό τόν διεξέτασαν κι' άλλοι. «Απ' όπου κι' αν περνούσε η γυναίκα αυτή με τόν όρατο κεφάλι σκοπούσε την καταστροφή, άσπου μία μέρα της μαχαίρωσε ένας νέος που είχε ξετρελαθεί απ' την αγάπη της».

Μά και τόν τέλος του Τσού δεν ήταν καλύτερο. Ο άτυχος φοιτητής έγκάτεψε τις σπουδές του, έγινε ένας τρομερός εγκληματίας και πέθανε στην αγχονή...

ΤΣΕΓΚ ΚΙ ΤΟΓΚ

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑΤΑ

Τό μάθημα

— Θα ήθελα να μάθω να οδηγώ αυτόκιντο, είπε η νέα και ώραία γυναίκα στον μηχανικό τού γκαράζ, Πάλλ Ντυπρά. Πόσο θέλετε για δίδακτρα;

— Πεντακόσια φράγκα, κυρία, της άπαντσε εκείνος.

— Και πόσος καιρός θα χρειασθώ για να πάρω την άδεια;

— Δύο ή τρεις εβδομάδες.

— Είπε πολύ. Σε όκτω μέρες φεύγω για κάποιο ταξίδι. Πρέπει λοιπόν να την έχω παρει ως τότε.

— Τι λέτε! Δεν μπορώ να σας υποσχεθώ τέτοιο πράγμα.

— Θα διπλασιάσω τήν αμοιβή σας.

Η προσφορά ήταν δελεαστική και ο Πάλλ ο οποίος επρόκειτο να παντρευτεί ύστερα από μερικές μέρες με τήν Ζακελίν Πουζέ, μία νέα απ' τήν Άνγκουλέν, δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί. Έδωσε απ' τόν γκαράζ τόν αυτόκιντο και άρχισε τόν πρώτο μάθημα.

Όταν η Γκραιοιέν - αυτό ήταν τόν όνομα της νεαρής μαθήτριάς - γύρισε στο κομμάτι οπτάκι της, φώναξε τήν κουμάρια της, και της είπε:

— Μην απελπίζεσαι, καλή μου Νανέ. Θά τόν παντρευθώ τόν Πάλλ Ντυπρά. Μά πως, δεσποινίς; Αφού δεν άπαντά ούτε στα γράμματά μου;

— Μη λιάσις, λοιπόν, άνοητη! Τό ξέρεις καλά πως θά φύγν τόν Σάββατο για τήν Άνγκουλέν.

— Αλλά τι μου, ναί, θά πάν να υπογράψν τόν γαμήλιο συμβόλαιο.

— Σου υπόσχομαι πως δεν θά τόν υπογράψν!

Τό πρωί της επομένης η Γκραιοιέν πήρε τόν δεύτερο μάθημά της. Ο δάσκαλός της έμεινε κατάπληκτος απ' τόν τρόπο της.

— Λοιπόν, τι λέτε; Θα μπόρεσω να δώσω εξετάσεις τόν Σάββατο φέρνοντας τόν δικό μου αυτόκιντο;

— Τόν Σάββατο άδυνατών! Θά πάω στην Άνγκουλέν.

Τί κρίμα. Υποσχεσάτε μου τουλάχιστον πως θά μου δώσετε ένα τελευταίο μάθημα τόν Σάββατο τόν πρωί...

— Συμφωνώ, δεσποινίς. Θά κάνω με τόν Σάββατο τόν τελευταίο μάθημα, αλλά στις όκτω ακριβώς γιατί στις ένδεκα πρέπει να βρίσκωμαι στην Άνγκουλέν.

Τόν Σάββατο, στις όκτω, η Γκραιοιέν βρισκόταν έξω απ' τόν γκαράζ.

— Πού θέλετε να πάμε; ρώτησε ο Ντυπρά.

— Στ' όδριο τού Άρκαά.

— Η νέα κάθισε στο βολάν και ο Ντυπρά δίπλα της.

— Ετρεχαν λίγινι ώρες.

— Ύστερα από λίγη ώρα ο Ντυπρά φώναξε:

— Όταν η γυναίκα του Τσού έζυπνε την άλλη μέρα και έβλεπε στον καθρέφτη τόν πρόσωπό της τρώμενη στην αρχή. Μά όταν της έζηνησε ο άνδρας της κι' συνέβη έλασε τον τρόπο της κι' άρχισε να χορεύει και να τραγουδά απ' τη χαρά της...

Ετσι ο Τσού κι' η γυναίκα του πέρασαν αρκετό καιρό ευτυχισμένοι.

Αλλά ύστερα από μερικούς μήνες τα πράγματα άλλαξαν. Το μυαλό τού έγκλησιού μετέδωσε στον Τσού τα θρησκόδη ένστικτα τού πρώτου κατόχου και τόν όρατο πρόσωπο της καλασμένης διαστρώθηκε έκανε τη γυναίκα του Τσού να θέλει κι' αυτή να ζήσει μαζί. Μία μέρα η γυναίκα του Τσού έφυγε για ν' ακολουθήσει τόν φίλο της. Τόν φίλο αυτό τόν διεξέτασαν κι' άλλοι. «Απ' όπου κι' αν περνούσε η γυναίκα αυτή με τόν όρατο κεφάλι σκοπούσε την καταστροφή, άσπου μία μέρα της μαχαίρωσε ένας νέος που είχε ξετρελαθεί απ' την αγάπη της».

Μά και τόν τέλος του Τσού δεν ήταν καλύτερο. Ο άτυχος φοιτητής έγκάτεψε τις σπουδές του, έγινε ένας τρομερός εγκληματίας και πέθανε στην αγχονή...

ΤΣΕΓΚ ΚΙ ΤΟΓΚ

Τό έγκλημα τού Γκάρτσια

Στό παλιό καστέλλι της Άλμερία ήταν ημέρα μεγάλης γιορτής. Ο μαρκήσιος Ορντινόνιο ντι Φαβίλα πάντρευε τόν Τιμπώ, τόν πολυαγαπημένο του γιό, που ήταν τόν κάμχημα της περφηφης γενιάς του, με τή Μόρα, τήν κόρη τού έακουσμένου κάμχη Αλόνσο ντ' Αλταβίλα.

Τρεις φορές ως εκείνη τη στιγμή, ο γάμος είχαν αναβληθεί, γιατί ο πόλεμος έναντιον τών Μαυρίων κρατούσε μακριά τόν άνδριο Τιμπώ, μά οι έχθροι είχαν πιά νικηθεί και καμιά νέα ανάδοξη δεν μπορούσε να γίνει. Οι δύο νέοι, που άσπιονταν από καιρό, περίμεναν με τόν άσπιονισμένη τήν ημέρα που θά τούς έβγαζε για πάντα κι' η ημέρα αυτή είχε φθάσει τώρα...

Μέσα στη μεγάλη αίθουσα τού πύργου, όλα ήταν έτοιμα. Οι προσκεκλημένοι λαμποκοπούσαν μέσα στις χρυσές στολίτσες στολές τους κι' η Μόρα φαίνόταν τρισευχυνόμενη μέσα στην όλολευκή ωφική τουσέλεττα της.

Μά ο Τιμπώ γιατί άργούσε τόσο να φανί;

Σε μία στιγμή, ο Γκάρτσια, ο μικρότερος άδελφός του, μπήκε μέσα στην αίθουσα.

— Πού είναι ο Τιμπώ; τόν ρώτησε ο πατέρας του.

— Δεν ήταν μαζί μου, άπάντησεν ο Γκάρτσια.

— Άλλ' ή ώρα περνούσε και ο Τιμπώ δεν φαίνόταν πουθενά.

— Φίλοι μου, είπε, στο τέλος, ο μαρκήσιος Ορντινόνιο ντι Φαβίλα στους Ιππότες του, έρευνήστε παντού για να βρήτε τόν γιό μου, Γκάρτσια, πηγαινε και σ' αυτός τους. Δεν θέλω να σας ξαναϊδώ, αν δεν μου φέρετε τόν Τιμπώ.

Τρεις ημέρες και τρεις νύχτες, τά βουνα και οι άκτες της Άλμερία άντηχούσαν από τά βορεία βήματα τών ανθρώπων τού μαρκησιού, που έτρεχαν διεξί κι' άριστερά, αναζητώντας τόν Τιμπώ. Αλλά δεν τόν βρήκαν πουθενά ούτε ζωντανό, ούτε νεκρό.

Ένας χρόνος πέρασε από τότε. Ο γέρο μαρκήσιος, έπειτα από τόν άναπάντεχο χαμό τού Τιμπώ, είχε συγκεντρώσει όλη του τη στοργή στο νεαρό Γκάρτσια, που, από τ' άλλο μέρος, είχε καταρρώσει να συγκινήσει τήν καρδιά της όμορφης Μόρας.

Ο Τιμπώ δεν ζή πιά. της έλεγε κάθε τόσο. Μά κι' αν ζή, θά πρέπει κάποια άλλη γυναίκα να τόν έχη πάρει τήν καρδιά του.

Στό τέλος, η Μόρα πίστεψε τά λόγια του. Κι' όπως ο Γκάρτσια ήταν ώραίοτερος από τόν Τιμπώ, έχεσε νύμφη τόν παλιό μνηστήρα της κι' η έπιστη καρδιά της φτερούγιζε από καινούργια αγάπη.

Ο μαρκήσιος ντι Φαβίλα, που είχαν άπελπισθί πιά ότι θά ξαναέβλεπε τόν Τιμπώ, έδωκε κι' αυτός τη συγκατάθεσι του για τήν ένωση τών δύο νέων.

Άλλα μία φορά, τόν παλιό καστέλλι της Άλμερία άντήχησε από χαρούμενες φωνές και τραγούδια.

Επειτα από τήν τελετή τού γάμου, οι νεόνυμφοι κι' όλοι οι προσκεκλημένοι κάθισαν σ' ένα μεγάλο τραπέζι μέσα στη μεγάλη αίθουσα τού πύργου.

Σε μία στιγμή, ο μαρκήσιος ντι Φαβίλα, σηκώθηκε από τη θέση του, ύψωσε τόν ποτήρι του και ήπιε στην ευτυχία τού Γκάρτσια και της Μόρας.

— Όλοι έκαμαν τόν ίδιο. Μά όταν ξανα-

Τά πλοία - φαντάσματα

Θιβερά Λεϊφανα τού πολέμου

Πριν από τόν πόλεμο, τά πλοία - φαντάσματα, που κυκλοφορούσαν στις διάφορες θαλάσσοες και που γέμιζαν με τρόπο τούς ναυτικούς, είτε από άπλη δεισιδαιμονία, είτε και γιατί πραγματικά τά άκυβερνητα αυτά σκάφη προκαλούσαν συχνά ναυάγια με τόν τρελλό τρεξισμό τους, ύπελογίζοντο σε τριάντα περίπου. Αλλά, σήμερα, ένας θεός μόνον έφέρει πέρα τέτοια ναυαγία διασχίζον τούς ώκεανούς!

Ένα τέτοιο πλοίο - φάντασμα εμφανίσθηκε τελευταία κοντά στο άκρωτήριο Χόρν. Η δεισιδαιμονία τών ναυτικών είδε σ' αυτό, στην αρχή, τόν περιφημο «Μαλμπορόου», που έχει προκληθεί άναριθμητες καταστροφές ως τώρα με τις άπρόοπτες και πραγματικά έφιαλτικές εμφανίσεις του. Αλλά μ' α προσε-κτικώτερη εξέταση τόν ζήτηματος απέκλεισε αυτό τόν ένδεχόμενο.

Γιατί, τόν «Μαλμπορόου» έφυγε από τή Γλασκώβη για τή Χιλή τόν 1890, χωρίς να φθάση ποτέ στον προορισμό του και από τότε έχουν περάσει ως σήμερα 55 δόκκληρα χρόνια. Είπε άπιστων, λοιπόν, τόν θαλάσσιο αυτό φάντασμα να διατηρείται «κόμην στη ζωή», όσο κι' αν ύποθέσουμε ότι είναι «στο-κειω-μένο», όπως θέλει η φαντασία τών ναυτικών.

Άλλωστε, όταν τόν «Μαλμπορόου» έκαμε γ' α τελευταία φορά τήν εμφάνισή του, τόν 1914, είχε τεία χάλια που είν άδύνατον να μην έβουλάζε.

Όχι μακριά από τόν άκρωτήριο «Χόρν», προς τόν μέρος τών νήσων Φάλλαντ, έκαμε επίσης τήν εμφάνισή του, πριν από λίγο καιρό, ένα άλλο πλοίο - φάντασμα, που τόν άπεκάλεσαν «ο μαυρός κύκνος», γιατί είχε πραγματικά κατάμαυρο και τρέχει ανάλοφα σαν να έγγιζε μόλις τά κύματα.

Τό πλοίο αυτό κανέναί κάθε τόσο μέσα στις όμι-χλες που σκεπάζον τις νότιες άκτες της Χιλις και έπειτα κάνει έαφνικά τήν εμφάνισή του, που δεν είναι καθόλου ευχάριστη για τούς ναυτικούς, που τυ-χάινει να τόν συναντήσουν.

Κανείς δεν κατάρθωσε ως σήμερα να πλοιάσει τόν «μαυρό κύκνο». Μόνο ένα Ισπιόφορο έπέσρεσε κατά τόν 1943 σε μικρή απόσταση απ' αυτό και ο Χιλιανός πλοίαρχός του άρνηγεται με τρόπο αυτή τή συνάντησι.

Συμφωνώ με τήν άρνήγησι του, τόν πλοίο αυτό είναι ένας άκαθόριστος όγκος, επάνω στον όποιον δεν μπορείς να ξεχωρίσεις ούτε κατάρτια, ούτε φουγάρο, ούτε καταστρώμα, ούτε τίποτε. Στο πέρασμά του άφηνει ένα παράξενο βουητό, όμοιο με τόν θόρυβο που κάνει ο καταρράκτης, πράγμα που ο Χιλιανός πλοίαρχος τόν άποδίδει στην ύπαρξη καίσιων «διαμπερούς» όπης από κήτος του, μέσα από τήν όποιαν κυκλοφορούν τά φουρτουνοισμένα κύματα.

Τόν δόλομυρο αυτό πλοίο, είπε, έρχόταν σαν χάρος κατεπάνω μας με άσπραπια ταχύτητα και έως ότου καταρρώσουμε ν' άπουακρυνθούμε έπέρασε πολύ άσχημες στιγμές. Οι ναύτες μου είχαν άλλοφρονήσει και ήταν άνικονοί να κάμουν και τούς πιο μικρούς χειρισμούς. Και όμως οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι έτραγουδούσαν, όταν περνούσαμε από τόν άκρωτήριο Χόρν και διατρέχαμε τόν κίνδυνο να κα-τοποντισθούμε από τήν μία στιγμή στην άλλη.

Η πιο πιθανή εξήγηση είναι ότι τόν πλοίο αυτό είναι ένα ναυάγιο έπειτα από πυρκαγιά, που έπολοποίησε τά πάντα επάνω του και τά μετέβαλε σε ένον άμορφο σωρό συντριμμάτων, χωρίς να καταρρώσει να τόν βυθισθί.

Ένα άλλο πλοίο - φάντασμα είχε εκείνο που συνάντησαν οι ναύτες ένας άμερικανικός πολωμικός κατά τις τελευταίες επιχειρήσεις εναντιον τής Ιαπωνίας, κοντά στο πέρασμα Μπάλικαντ, προς τόν μέρος τών μικρών νησιών Μπατάν.

Τό πλοίο αυτό έπλεε επί τρεις ημέρες και τρεις νύχτες μπροστά από τόν άμερικανικό πολωμικό και έπειτα εξαφανίσθηκε άπότομα. Τόν πιο περίεργο όμως είναι ότι, δεκαπέντε ημέρες άργότερα, τόν πολωμικό συνάντησε και πάλι τόν πλοίο - φάντασμα προς τόν άνατολικά της Θορβόζας, σε απόσταση έκοσόντα όων μιλίων από τήν αρχική του θέση, χωρίς τίποτε να μπορεί να εξηγήσει πως έκαμε αυτή τή διαδρομή, μ' όλο τόν αντίθετο άνεμο που έπνεε κατά τήν διά-στημα αυτό.

Κατά τή δεύτερη αυτή συνάντησι, ο κυβερνήτης τού άμερικανικού πολωμικού άκέρθηκε να στείλν μερικές όμοβροντιές εναντιον τού πλοίου - φαντά-σματος, για να τόν καταβυθισθί, αλλά τήν τελευταία στιγμή, τόν μυστηριώδες σκάφος έλοεδοόμοσε τόν πολύ, που θά ήταν άδύνατο στους Άμερικανούς να τόν παρακολουθήσουν, χωρίς να εγκαταλείψουν τήν άποστολή με τήν όποιαν ήταν επιφορτισμένοι.

Πολύ περισσότερο ύπολογίζεται ότι πρέπει να είναι τά πλοία - φαντάσματα στον Ατλαντικό ώκεανό, κατά μήκος της διαδρομής που ακολουθούσαν οι άμερικανικές νποπηρές για να φθάσουν στην Εύρωπη. Η θείσι πολλών απ' αυτά έχει προσδιορισθί, αλλά η παρακολούθησις των είναι άδύνατη γιατί τά ρεύματα στον Ατλαντικό είναι πολύ ισχυρά και τά κάνουν να μετατοπίζονται άκατάστατα. Η έξάντλι-σις των, όμως, είναι άραφανή για τήν επανάληψη της κανονικής ναυσιπλοίας μεταξύ Παλσιού και Νέου Κόσμου και γι' αυτό οι κυβερνήσεις της Μ. Βρετανίας και της Άμερικής έχουν έλθει από τώρα σε συμφωνία για τόν ζήτημα αυτό. Η έκστρατεία εναντιον τών πλοίων - φαντασμάτων θά γίνει με συνδυασμό ναυτικών και άεροπορικών μέσων, σε τρόπο που να άπαλλαγούν σύντομα οι θαλάσσιες όστρίτες από τούς ύποβόλους και μυστηριώδεις αυτούς έχθρούς.

Ο πατέρας τού Μαδουάλα

Ο Μαδουάλας, ο μακροβιώτερος άνθρωπος της Άγίας Γραφής, πέθανε πριν απ' τόν πατέρα του! Πραγματικά, σύμφωνα με τήν έθραϊκή παράδοση, ο πατέρας τού Ένυχ δεν έπέθανε, αλλά άνελήφθη στους ουρανούς, αφού έζησε 365 χρόνια.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΙ

Περιπετειώδες διήγημα

Ο μπαρμπα - Κροσάρ φαινόταν... Τα μάτια του θάλασαν, έδωσαν.

Ο παπας είχε φύγει, τρομαγμένος, αφού δέχτηκε την εξομολόγησή του. Ο γέρο-φίλαργος είχε όμως την πρώτη φορά το εγκλημαίο του, το οποίο είχε κάνει πρό 50 ετών. Είχε σκοτώσει τότε τον αδελφό του, για να κρατήσει ολόκληρη την πατρική κληρονομιά. Έπειτα είχε θάψει αυτό τα ματωμένα χέρια του, στο «Ερμιονόωρα». Και πρόσθετε κάθε τόσο στο θησαυρό του το χρυσάφι που κέρδιζε επιδιώκοντας στον έαυτο του κόπους, στερήσεις και κακουχίες.

Δεν έβλεπε κανένα δίπλω στο μαζιλίκι του, στις τελευταίες του στιγμές. Οι δύο γιοι του με τις γυναίκες τους έμεναν στο βάθος της κάμαρας, μη τολμώντας να πλησιάσουν πριν έρθει η «εφορκία». Γιατί ο γέρος πέθαινε από καρκίνο, κι ο γάμοι πίστευαν ότι ο καρκίνος είχε ένα φοβερό ζώο, που περιμένει να ξεφυλήσει το θύμα του, για να ριχτεί άμεινως σ' όποιον ζωντανό πλάσμα βρίσκεται πιο κοντά του. Έπρεπε λοιπόν να δέσει η «εφορκία» δίπλα στο κρεβάτι του έτοιμου θανάτου μια μασχάλη κόττα, για να περάσει σ' αυτήν ο καρκίνος, κι έπειτα να θάψει ζωντανό το πουλί, μαζί με το «ζώον» της «εφορκίας».

Αφού δέθηκε η κόττα, οι γιοι κι οι υφείς, αφού ορκίστηκαν, τριγύρισαν τον έτοιμο θάνατο. Υπομνηστούσαν την ύπαρξη του θησαυρού του και περιμέναν να τους φανερώσει την κρύπτη του. Άλλα ο γέρος σιωπούσε.

Βλέποντας ότι κόντευε να ξεψυχήσει, ο μεγαλύτερος γιος, ο Λούι, αποφάσισε να τον ρωτήσει:

— Δεν θα μάς πής λοιπόν, πατέρα, που έχεις κρυμμένα τα λεφτά σου;

— Δεν κάνεις καλά, πρόσθεσε ο Ζουλιέν. Μπορεί να τα βρούμε ξένοι...

Ο γέρος φάνηκε επί τέλους, ότι άλλαξε γνώμη. Προσπάθησε να μιλήσει.

— Χαράρι... μουμούρισε με σδυμένη φωνή.

Δε μπόρεσε ν' αποτελειώσει τη φράση του. Τα χείλη του σάλεσαν έλαφρα, κι έπειτα τα μάτια του έμειναν άκίνητα. Είχε πεθάνει.

— Τάχει παραχωρεί σε κάποιον απ' τα χωράφια του, είπε ο Λούι.

— Ναι, αλλά σε ποιά άρσεν; φειδύρισε ο Ζουλιέν.

Απομακρύνθηκαν απ' το κρεβάτι, άδισφορτώντας πιά για το νεκρό, δίχως καν να σκεφθούν να του κλείσουν τα μάτια, που φαινόταν να τους κυττάζουν σαρκαστικά...

Οι δύο αδελφοί είχαν σκάψει σχεδόν όλα τα κτήματα του μπαρμπα, πιάστη πάλι, πάντα κι ο δούλος, γιατί δυσπιστούσαν ο ένας προς τον άλλον. Έμενε ακόμα μόνο το «Ερμιονόωρα», ένα κομματάκι πλάι άγρον και βοσκήσι, όπου υπήρχαν μόνο λίγα άγρια δέντρα.

Ένα βράδυ, ο Λούι θυμήθηκε έξαφνα κάποιο παλιό περιστατικό. Είχε έρθι κάποτε τον πατέρα του μισοκαθισμένο στη ρίζα μιας βελανιδιάς, στο «Ερμιονόωρα». Ο γέρος είχε θυμώσει και τον είχε διατάξει να φύγει άμεινως... Η ανάμνηση αυτή έπαιζε τώρα το Λούι ότι ο πατέρας του είχε θάψει εκεί το θησαυρό του. Μαζί όμως με την πεποίθησή αυτή,

μπήκε στην καρδιά του η επιθυμία να κρατήσει όλα τα χρήματα για τον έαυτο του μόνο.

Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι, ντύθηκε βιαστικά κι άδоруδς, βγήκε. Πήρε μια άξίνα κι ένα φυτάρκι και ξεκίνησε βιαστικά για το «Ερμιονόωρα».

Όταν έφτασε εκεί κοντά, σταμάτησε, κατάπληκτος. Είχε έρθι να λάμψη ένα φως, κάτω απ' τη βελανιδιά... Ήταν κανείς κλέφτης; Η ο αδελφός του, που τον είχε προλάβει, για να τον κλέψει το μεριδί του;... Πλησίασε σιγανά. Ναι, ήταν ο αδελφός του. Γονατισμένος δίπλα στο δέντρο, έσκασε με ζήλο, στο φως ενός φαναριού. Είχε φτάσει κι' άλλος άρκετά βαθύ.

Ο Λούι όρμησε, έβω φρενών. Ο άλλος, ακούγοντας θόρυβο, σηκώθηκε όρθιος, με το μέτωπο μουσκεμένο από ιδρώτα. Είδε τον αδελφό του και έσπασε τα φρύδια του.

— Τι κάνεις; έδω; μούγκρισε ο Λούι απειλητικά.

— Ό,τι έρχομαι να κάμω και σύ! άπάντησε σαρκαστικά ο Ζουλιέν, δείχνοντας του τα εργαλεία που είχε φέρει μαζί του.

— Κλέφτη!

— Δεν είμαι πιο κλέφτης από σεναί!... Μην έρχεσαι κοντά!

Ένα χρόνο αφού άρχισε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, τελείωνε στη Βραζιλία ένας άλλος πόλεμος, που είχε διαρκέσει 2 χρόνια.

Το 1930, μια σπείρα από μικρούς κι' αίμοβαρους έχθρους έφτασε απ' τη Δυτική Αφρική στη Βραζιλία, στη Νάταλ. Σε λίγες μέρες, έπεσαν άρρωστοι οι κάτοικοι κατά δεκάδες, κι' έπειτα κατά εκατοντάδες. Το πρόσωπό τους έπαίρνε χρώμα όμοιο ή μοιούδι, πάθαιναν ύψηλότερο πυρετό, με φοβερά ρίγη και πόνους σ' όλο το κορμί. («Ελονόια» είπαν οι γιατροί. Δεν ήταν όμως ο συνήθισμένος τύπος της έλονόιας, αλλά μια μορφή πολύ βαρεια, με μεγάλη θνησιμότητα. Συχνά ή άρρώστια παρουσίαζε «αιματοκτικό πυρετό», που κατάστρεφε τα συστατικά του αίματος, πιάθον ένα παράξενο κουνούπι.

Το ζήτησε με το μικροσκόπιο κι' είδε με φρίκη ότι έπρόκειτο για το είδος που λέγεται («γάμβια»), το φοβερότερο απ' όλα τα κουνούπια που μεταδίδουν την έλονόια! Πως όμως είχε βρεθεί στην άμερικανική ήπειρο το έντομο αυτό, που σκορπίζει την άρρώστια και το θάνατο στην κεντρική και τη δυτική Αφρική; Ήταν γνωστό ότι δεν πετάει ποτέ μακριότερα από 5 χιλιόμετρα. Δεν μένει σε κλειστό χώρο περισσότερο από 48 ώρες, συνεπώς δεν μπορούσε να είχε μεταφερθεί με πλοίο.

Επί τέλους, βρέθηκε η εξήγηση! Το είχαν φέρει τα άεροπλάνα, που έκαναν το ταξίδι Ντακάρ-Νάταλ σε 21 ώρες μόνο.

Και τώρα πως θα κατορθωνόταν η εξόντωσή του; Οι («γάμβιες») πολλαπλασιάζονται λιγνιτωδώς. Τα αυγά τους έκκολλάντο σε μια μέρα μόνο, και 9 μέρες άργότερα τα νεογνίδια θηλυκά γεννούν άλλα αυγά.

Ένώ τα άλλα κουνούπια - φορείς της έλονόιας - τρέφονται συνήθως με αίμα ζώων, οι («γάμβιες») ρουφούν αποκλειστικά ανθρώπινο αίμα. Και, μέσα στο αίμα τους, πολλαπλασιάζονται οι μικρόβιοι της έλονόιας κατά εκατομμύρια.

Οι ιδιότητες αυτές τις κάνουν εξαιρετικά επικίνδυνες και δυσεξοντώντες.

Αφού έκαμε θράσι στο Νάταλ, η επιδημία της έλονόιας άρχισε να μεταδίδεται σιγά-σιγά σ' ολόκληρη τη Βραζιλία. Ή περίοδος της έφρασης, όταν άνακαίτιζε για λίγους μήνες την πρόσδο γονόσπασ.

Άπλωθηκε σε άκτινα 20 χιλιομέτρων γύρω έκταστα το Νάταλ. Σε πολλά μέρη, προσέβαλε τα 90 που τον πατέρα του μισοκαθισμένο στη ρίζα μιας βελανιδιάς, στο «Ερμιονόωρα». Το 1938, τραγυνικών μιλλιών. Οι εργασίες σταματούσαν, οτιεία άπειλούσε να μεταδοθεί στην ύπλοιση Νότιο Αμερική, στην Κεντρική, και στη Βόρεια ά-κούμ!

Ξέροντας το ρόλο ποθαίξε η έλονόια στην κατάπτωση της άρχαις Ελλάδος και της Ρώμης,

Ο Ζουλιέν έσπασε, για να πάρη την άξίνα του και ν' άμυνθή. Άλλα ο Λούι τον είχε κι' άλλος άρκετά απ' το λαιμό, και κυλίστηκε μαζί του στο χώμα. Πάλαψαν για μια στιγμή σιωπηλά... Ακούστηκε έξαφνα μια κραυγή, κι' έπειτα άπλώθηκε σιωπή πένθιμη...

Ο Λούι είχε ακολουθήσει την οικογενειακή παράδοση: Είχε σκοτώσει κι' αυτός τον αδελφό του!

Τον έβαψε στο λάκκο που είχε ανοίξει ο ίδιος, κι' έσφάσανε κάθε ίχνος του εγκλήματος. Άλλα η γυναίκα του θύματος του, που τον είχε έρθι να βγαίνει απ' το σπίτι μια ώρα μετά τον άντρα της, τον κατηύειλε στη δικαιοσύνη. Τον έπιασαν τότε, τον έπιασαν στο μέρος του εγκλήματος και ζέσανον έμπρός του το μεταδομένο πτώμα του αδελφού του. Ο δολοφόνος το κύτταξε, άτάραχος, χωρίς να δακρύσει, δίχως την παραμικρή τύλη.

Το τελευταίο όμως γτύπημα της άξίνας ενός χωροφυλάκα έσκέπασε ένο γερό ξόλινο ζευγάρι. Ήταν γελάτο χρυσάφι! Τώρα ο φονιάς έβγαλε ένα ορλοσάκι λίσσας κι' άπελπίστας. «Έδωτε έμπρός του επί τέλους τον πολυπόθητο θησαυρό, τώρα που δεν του χρειαζόμυε πιά σε τίποτα! Από μια ερωμένη της τύχης, η κρύπτη του θησαυρού είχε γίνει κι ο τάφος του αδελφού του! Κι' αυτόν, τον περίμενε η καρμανιόλα!

ΜΑΞΙΜ ΩΝΤΟΥΕΝ

Τά κουνούπια του θανάτου

Μιά τρομερή επιδρομή στη Βραζιλία

Οι βραζιλιάνες ύγειονομικές υπηρεσίες άδισφορτώναν έν τω μεταξύ για την καταπολέμηση του τρομερού έχθρου. Ο πόλεμος όμως αυτός άποτέλεσε στην έλονόια, άρκετά μόνο ή άποξέφραση των έλδων, χωρίς να σ' άποδο τίποτα απ' τα πράγματα, χαρ' έδωσαν για την όδον Άγιου Μάρκου και θα σταματήσει στον αριθμό 34.

Πήγα και στάθηκε κάτω απ' το ύπστερο της πλατείας. Οι διάφοροι ύπάλληλοι των λεωφορείων με ήρεσαν πιά και με χαϊρετούσαν σαν παλιό γνώριμο. Δεν είχα προφάσεις να κερσίω ένα ταίγιο, όταν άκουσα έξαφνα δίπλα μου ένα διακριτικό!

— Χμ... Χμ... Ήταν η Ρόζα μου. Δεν μιλούσαμε ποτέ έκει γιατί έκεινη το θεωρούσε παρακινδυνευμένο. Προχωρούσε μόνη της κι' έγώ την ακολουθούσα απ' το αντίκρυν πεζοδρόμιο. Δε βίαι θάνατος στην άκρη της όδου Σουφλό, όπου κατοικούσε μια φίλη της, η Όρτάνς. Ή καλόφρονη και πονετική αυτή φίλη της Ρόζας είχε αναλάβει με μεγάλη άταπρήνη να χρησιμοποιεί σε άπο άναγκής ως άσθλοισι. Έκει μπροστά στο σπίτι της Όρτάνς γινόταν η πρώτη έπαση και μαζί πιά πηγαίναμε περίπατο.

Έτσι κάναμε κι' έκεινη την ήμερα. Έγώ όμως είχα έτοιμάσει το σχέδιο του πεζοδρομίου, όπως σ' έίπα προηγουμένως, και σκόπευα να το έφραμώ άναγκάζοντας την Ρόζα να μπει στο άμάξι προτού προφθάσει να διαμαρτυρηθή, κατόπιν να έπωφελούννη της ταραχής της για να την πάω στην έρωτική φίλη.

Άλλα την στιγμή που έτοιμαζόμυον να την πλάσω για να την πωσω να μπει στο άμάξι, την είδα να κοινοτεύεται με τρόπο. Φοδίστηκε πως είχε άπληξηση το κόλπο μου και βλέποντας την να έτοιμάζεται να γυρίσει πίσω, έτρεξε κοντά της. Κατάχλωμη και με την άγωνία ζωγραφισμένη στο γλυκό της πρόσωπο, μου φειδύρισε:

— Πρόσπε, προς θεού!... Ο άνδρας μου!... Έρριξα μια γρήγορη ματιά γύρω μου. Λίγα βήματα μπροστά μας βρισκόταν μια μεσόκοπη κυρία που συνάδευε δυο κοριτσάκια. Λίγο παρέκει μια ντανά κρατούσε απ' το χέρι ένα άγριακι. Μά ποτέ έβλεπε λοιπόν ή Ρόζα τον σύζυγο της; Κανείς άλλος δεν βρισκόταν στο δρόμο... Άνοιξε την πόρτα του άμαξιού - ένα κοπέτ άπ' αυτά που έπαψαν να κυκλοφορούν άπό τότε που βγήκαν στη μέση τα ταξί - και χωρίς πολλές συζητήσεις έσπρωξε έλαφρά την Ρόζα, άναγκάζοντάς την να μπει στο άμάξι.

Σύμφωνα με την έντολή που είχα άώσει στον άμαξά και χωρίς να γυρίσει καν να κυττάξει, ξεκίνησε άμεινως. Η Ρόζα δίπλα μου έκλαιγε με λυγμούς.

— Μά τι σου συμβαίνει λοιπόν, άγρια;... Άντίπαλοί τους έφθαναν έπί ένα χρόνο άκόμα τη βραζιλιανική Βραζιλία, χωρίς να βρούν ούτε ένα κουνούπι. Άκόμη κι' όταν προκρινόταν άμοιβάς για όποιον άε έφερνε ένα τέτοιο έντομο ή ένα αυγό του, δεν παρουσιάσθηκε κανείς να τις διεκδικήσει.

Η μάχη αυτή στοιχίσε περίπου 2 εκατομμύρια δολάρια. Ή Βραζιλία όμως έσωσε έτσι την ύγεια και την άσφάλεια ολόκληρης της Αμερικής, κι' έδωσε σ' όλο τον κόσμο ένα περίφημο μάθημα για την καταπολέμηση της έλονόιας, άκόμη και με τη χειρότερη μορφή της.

ΛΟΓΙΣ ΜΥΛΕΡ

Ένα ανθρώπινο ΤΕΡΑΣ

Το σπόρ του θανάτου

Ο Γάλλος βουλευτής του διαμερίσματος Έν-Ε-Λουάρ κ. Τριμπαλέ, που έμεινε επί άρκετό διάστημα άχμαλώτης των Γερμανών στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Καϊνιζ-έβερης, άφηγηθή τα έξης, έπιστρέφοντας στην πατρίδα του:

Ο διοικητής αυτού του στρατοπέδου, ένας άπείσιος τύπος άσυνειδήτου και άγκληματικού Πρόσσου, συνήιζε, όταν έπληττε - και αυτό το συνέβαινε πολύ συχνά - να καταφύγει σε μια διασκέδαση, που είχε άξιοθάσαστη για την άγριότητα και την άπαιθροπία της. Έδιάλεγε δυο άπο τους άχμαλώτους του στρατοπέδου και τους έβαζε να συναγωνιστούν πώς θα τρέξουν προητέρα μίαν άπόσταση 500 ή 1000 μέτρων.

Στο τέρμα αυτής της διαδρομής, ο θηριώδης διοικητής έπεριμενε τους δυο άντιπαλούς με το περιστρεφόμενο χέρι. Όταν έφθανε ο πρώτος, το έλεγε:

— Όίλε μου, ά επιθυμώ να σε στεφανώσω για τη νίκη σου. Άλλά θα κάμω κάτι καλύτερο, για να σου δείξω πόση σημασία άποδίδω σ' αυτή.

Και έφύτευε μια σφαίρα στο κεφάλι εκείνου άπό τους δυο που έρχόταν δεύτερος. Έπειτα, έγυριζε και πάλι προς τον ένικητή και το έλεγε καυχόζοντας:

— Υπόθεσι ότι πρέπει να είσαι εύχορισμένος. Όσο για το πτώμα του άθλοισι αυτού, που έτόλμυσε να σε συναγωνισθή, σου άνήκει και μπορείς να το κάμεις ό,τι θέλεις.

Με τον τρόπο αυτό, είχε έξάμει εκατοντάδες άχμαλώτων.

Ερωτική Περιπέτεια

Κάθε βράδυ, τρεις έδδομάδες τώρα, στη σάσι των λεωφορείων της πλατείας Σατωτέν συναντούσε την Ρόζα μόλις σγολούσε απ' τη δουλειά της στο μοδιστράδικο. Ή άμορφη έξανθή μοδιστρούλα ήταν παντρεμένη και όμως, ή μόνη παραχώρησι που κατώρθε να της άποσπάσει στο διάστημα των τριών αυτών έδδομάδων ήταν να περνούμε μαζί μια δυο ώρες σε κανένα μπάρι ή ζαχαροπλαστείο. Ποτέ όμως δε δέχθηκε να έλθη στην έρωτική μου φίλη, στην όδον Άγιου Μάρκου.

Έκεινο το βράδυ, ένώ πηγαίνα στον τόπο του ραντεβού μας σκεπτόμυον με κάποια πικρία πως μάταια προσπαθούσαμε τόσες μέρες τώρα να μαλακώσουμε την σκληρή καρδιά της Ρόζας. Έδωλα τότε το συμπέρασμα πως το σύστημα που ακολουθούσα δεν ήταν σωστό και ότι για να υπερνικήσει κανείς την άντιστάση μιας γυναίκας, το καλύτερο ήταν δ... άφινύσασμός.

Με την άποφάσι να δοκιμάσω κι' αυτό το σύστημα, φώναξα ένα άμάξι και είπα του άμαξά να με πάη στην πλατεία του Σατωτέν.

Ο άμαξής μου ήταν χοντρός μ' ένα πρόσωπο κατακόκκινο. Άπ' τις βρισιές που μοιράζε φειδύς σε κάθε έμποδιο που βρισκόταν μπροστά του, κατάλαβα πως ή ύπομνη του δεν ήταν το κυριότερο προτερήμα του.

Στάσου άμαξά! το φώναζε όταν φθάσαμε στην πλατεία. Έγώ θά κατέβω έδω κι' έσύ θα πάς να με περιμένεις μπροστά στον αριθμό δέκα της όδου Σουφλό. Όταν θά ξαναγυρίσω, χωρίς να σου πω τίποτα θά τραβήξω χαρ' έδωσαν για την όδον Άγιου Μάρκου και θα σταματήσει στον αριθμό 34.

Πήγα και στάθηκε κάτω απ' το ύπστερο της πλατείας. Οι διάφοροι ύπάλληλοι των λεωφορείων με ήρεσαν πιά και με χαϊρετούσαν σαν παλιό γνώριμο. Δεν είχα προφάσεις να κερσίω ένα ταίγιο, όταν άκουσα έξαφνα δίπλα μου ένα διακριτικό!

— Χμ... Χμ... Ήταν η Ρόζα μου. Δεν μιλούσαμε ποτέ έκει γιατί έκεινη το θεωρούσε παρακινδυνευμένο. Προχωρούσε μόνη της κι' έγώ την ακολουθούσα απ' το αντίκρυν πεζοδρόμιο. Δε βίαι θάνατος στην άκρη της όδου Σουφλό, όπου κατοικούσε μια φίλη της, η Όρτάνς. Ή καλόφρονη και πονετική αυτή φίλη της Ρόζας είχε αναλάβει με μεγάλη άταπρήνη να χρησιμοποιεί σε άπο άναγκής ως άσθλοισι. Έκει μπροστά στο σπίτι της Όρτάνς γινόταν η πρώτη έπαση και μαζί πιά πηγαίναμε περίπατο.

Έτσι κάναμε κι' έκεινη την ήμερα. Έγώ όμως είχα έτοιμάσει το σχέδιο του πεζοδρομίου, όπως σ' έίπα προηγουμένως, και σκόπευα να το έφραμώ άναγκάζοντας την Ρόζα να μπει στο άμάξι προτού προφθάσει να διαμαρτυρηθή, κατόπιν να έπωφελούννη της ταραχής της για να την πάω στην έρωτική φίλη.

Άλλα την στιγμή που έτοιμαζόμυον να την πλάσω για να την πωσω να μπει στο άμάξι, την είδα να κοινοτεύεται με τρόπο. Φοδίστηκε πως είχε άπληξηση το κόλπο μου και βλέποντας την να έτοιμάζεται να γυρίσει πίσω, έτρεξε κοντά της. Κατάχλωμη και με την άγωνία ζωγραφισμένη στο γλυκό της πρόσωπο, μου φειδύρισε:

— Πρόσπε, προς θεού!... Ο άνδρας μου!... Έρριξα μια γρήγορη ματιά γύρω μου. Λίγα βήματα μπροστά μας βρισκόταν μια μεσόκοπη κυρία που συνάδευε δυο κοριτσάκια. Λίγο παρέκει μια ντανά κρατούσε απ' το χέρι ένα άγριακι. Μά ποτέ έβλεπε λοιπόν ή Ρόζα τον σύζυγο της; Κανείς άλλος δεν βρισκόταν στο δρόμο... Άνοιξε την πόρτα του άμαξιού - ένα κοπέτ άπ' αυτά που έπαψαν να κυκλοφορούν άπό τότε που βγήκαν στη μέση τα ταξί - και χωρίς πολλές συζητήσεις έσπρωξε έλαφρά την Ρόζα, άναγκάζοντάς την να μπει στο άμάξι.

Σύμφωνα με την έντολή που είχα άώσει στον άμαξά και χωρίς να γυρίσει καν να κυττάξει, ξεκίνησε άμεινως. Η Ρόζα δίπλα μου έκλαιγε με λυγμούς.

— Μά τι σου συμβαίνει λοιπόν, άγρια;... Άντίπαλοί τους έφθαναν έπί ένα χρόνο άκόμα τη βραζιλιανική Βραζιλία, χωρίς να βρούν ούτε ένα κουνούπι. Άκόμη κι' όταν προκρινόταν άμοιβάς για όποιον άε έφερνε ένα τέτοιο έντομο ή ένα αυγό του, δεν παρουσιάσθηκε κανείς να τις διεκδικήσει.

Η μάχη αυτή στοιχίσε περίπου 2 εκατομμύρια δολάρια. Ή Βραζιλία όμως έσωσε έτσι την ύγεια και την άσφάλεια ολόκληρης της Αμερικής, κι' έδωσε σ' όλο τον κόσμο ένα περίφημο μάθημα για την καταπολέμηση της έλονόιας, άκόμη και με τη χειρότερη μορφή της.

Οι «γάμβιες» είχαν άρχισι να κάνουν έδωρος. Αφού οι τεχνικοί καθάριζαν τελείως μια περιοχή, άφηναν έκει ειδικούς φυλάκες, οι όποιοι περιέμεναν να έβουν μίπως ξαναφάνουν τα έπιμονα κουνούπια. Κι' έπρεπε να περάσουν πολλοί μήνες, για να θεωρηθή ότι δεν υπήρχε πιά κίνδυνος.

Επί τέλους, το φοβερά έντομο έλειψαν. Κι' ο πόλεμος έτελειώσε, το Νοέμβριο του 1940. Οι άντιπαλοί τους έφθαναν έπί ένα χρόνο άκόμα τη βραζιλιανική Βραζιλία, χωρίς να βρούν ούτε ένα κουνούπι. Άκόμη κι' όταν προκρινόταν άμοιβάς για όποιον άε έφερνε ένα τέτοιο έντομο ή ένα αυγό του, δεν παρουσιάσθηκε κανείς να τις διεκδικήσει.

Η μάχη αυτή στοιχίσε περίπου 2 εκατομμύρια δολάρια. Ή Βραζιλία όμως έσωσε έτσι την ύγεια και την άσφάλεια ολόκληρης της Αμερικής, κι' έδωσε σ' όλο τον κόσμο ένα περίφημο μάθημα για την καταπολέμηση της έλονόιας, άκόμη και με τη χειρότερη μορφή της.

Σύμφωνα με την έντολή που είχα άώσει στον άμαξά και χωρίς να γυρίσει καν να κυττάξει, ξεκίνησε άμεινως. Η Ρόζα δίπλα μου έκλαιγε με λυγμούς.

— Μά τι σου συμβαίνει λοιπόν, άγρια;... Άντίπαλοί τους έφθαναν έπί ένα χρόνο άκόμα τη βραζιλιανική Βραζιλία, χωρίς να βρούν ούτε ένα κουνούπι. Άκόμη κι' όταν προκρινόταν άμοιβάς για όποιον άε έφερνε ένα τέτοιο έντομο ή ένα αυγό του, δεν παρουσιάσθηκε κανείς να τις διεκδικήσει.

Η μάχη αυτή στοιχίσε περίπου 2 εκατομμύρια δολάρια. Ή Βραζιλία όμως έσωσε έτσι την ύγεια και την άσφάλεια ολόκληρης της Αμερικής, κι' έδωσε σ' όλο τον κόσμο ένα περίφημο μάθημα για την καταπολέμηση της έλονόιας, άκόμη και με τη χειρότερη μορφή της.

πολλά μου!... την έσάψα με στυγή. Έγώ δεν είδα κανένα στο δρόμο.

— Με κατέστρεψες! μουμούρισε ή Ρόζα άναίμαστα στα άναφάλα της. Με κατέστρεψες και τώρα ο άνδρας μου... Πάλι τα ίδια. Μά που τον βλέπεις τον άνδρα σου;

Ή Ρόζα τότε ξεσκέπασε το βρεγμένο απ' τα δάκρυα πρόσωπό της, άπλωσε το χέρι της και δείχνοντάς μου τον άμαξά τραύλισε:

— Νάτος, είναι πάντα μπροστά μας! Άνασκήρσινα. Πολλές φορές είχα πύ στη Ρόζα: «Θά ής άγάπη μου, τί έτυχισμένοι που θά έμειναι όταν βρεθούμε όλομύνοι οι δυο μας!» και τότε που βρισκόμυον μόνος μαζί της μέσα στο «κούπε» δεν ένοιωθα καμιά χαρά. Έξαφνα ή Ρόζα με σκούντησε:

— Μωρίς, κοιμήθησες! Δεν βλέπεις; ο Καζιμίρ σταμάτησε!

Ποιος ήταν ο Καζιμίρ;... Άιέως όμως θυμήθηκε πως ήταν ο άνδρας της.

— Δώσε του μια άλλη διευώνση, άποιαδίστησε. Άν γυρίση να μας κυττάξει γαθήκαμε.

— Άκουσε, Καζ... άμαξά, έθλω να πω. Πηγαίνε μας στο βουλευτάριο Όσμιάν, στον αριθμό 172.

Στο διάστημα της διαδρομής αυτής συζητάσαμε με την Ρόζα τί έπρεπε να κάνουμε. Ο άνδρας της δεν μάς κούταζε όταν μπειναι στο άμάξι, αλλά δεν θά έπρεπε να μάς ή και την στιγμή που θά βγαίναμε.

Ή φτωχή μου Ρόζα στριφογυρίζε διαρκώς το μουσκεμένο απ' τα δάκρυα μαντήλι της και σε κάθε λύσι που της πρότεινα έφειδύριζε:

— Όχι! όχι, δεν κατεβαίνω... Ο Καζιμίρ δεν γαρντενέι, θά με σκοτώσει κι' έμένα κι' έμένα.

— Μην κλάς, γλυκεριά μου, της είπα. Θά μείνω έδω μέσα όσο θέλεις, πα. Θά μείνω έδω μέρες εν άνάγκη, και δυο και τρεις μέρες εν άνάγκη.

Την ίδια στιγμή το άμάξι σταμάτησε. Ο Καζιμίρ μάς χτύπησε το τζάμι και φώναζε:

— Ε, πατριώτη, στάσου.

Με το γλυκύτερο ύφος του κόσμου του είπα τότε:

— Με συγχώρεσι άμαξά, αλλά έθλω να πάω στο 173 του βουλευτάριου Σαιν Μισέλ!

Είχε άρχισι να γατήν. Ήρες όλόκληρη γυρίλαμε έδω κι' έκει απ' τη μιά άκρη του Παρισιού στην άλλη. Ή Ρόζα δεν έκλειγε πιά. Είχαν φαινετα σωθή τα δάκρυά της. Κατά τις έδεκα ο Καζιμίρ σταμάτησε το άμάξι και μου φώναζε:

— Άκουσε, άφεντικό! Θά κλείσουν τα περίπτερα και θά μείνω χωρίς ταίγιο. Θά κατέβω μια στιγμή έδω στη γωνιά της όδου Σουφλό για να άγοράσω ένα κομμάτι.

Μιά φωτεινή ιδέα μου πέρασε τότε απ' το μυαλό.

— Άν θέλεις, είπα στον Καζιμίρ, σε κερνώ εύχαριστίως κανένα καταστάρακι.

Έίσατε να μη τη σκεφθώ προητέρα αυτή τη λύσι; συλλογίστηκε.

Όταν όστερα άπο λίγο βγήκαμε απ' την ταβέρνα, έμεινα κατάπληκτος βλέποντας τη Ρόζα να χαίδε με άπάθεια το άλογο του άμαξιού. Μόλις πλάσασαμε, φώναξε άσπλητρα στον άνδρα της:

— Σε σάκωσα πάλι να πήγεις αντί να φέρνεις τα χρήματα στη γυναίκα σου. Άς είναι όμως, έβγαίνα απ' το σπίτι της Όρτάνς και βλέποντας το άμάξι σου σκεφθήκα πως θά με πάς στο σπίτι άμαξάδω.

Έτσι άφού πέρασα ολόκληρες ώρες άγωνίας κλεισμένος με την φιλενάδα μου μέσα στο άμάξι ξαναμνηστικά μόνος πιά μέσα στο «κούπε» και έδωσα στον Καζιμίρ την διευώνισι του σπιτιού μου.

Την άγωνία μου είχε άντικαταστήσει τώρα ή ήλεια. Ο Καζιμίρ σταματούσε σε κάθε τόσο το άμάξι κι' άγκάλιασε και φιλούσε την Ρόζα που καθόταν τώρα δίπλα του. Αυτό έπαναλήφθηκε πολλές φορές, ώπου στο τέλος κυττήσε το τζάμι και του φώναζε θυμωμένος να πάλι τους έκνευριστικούς σταθμούς.

— Για να σοφ πάλι μου άπάντησε τότε εκείνος. Δεν φτάνει που σε γυρίζει τόσες ώρες με την φιλενάδα σου, μωζήτας και ρέστα τώρα;... Ξεφορτώσου μας λοιπόν κι' άμεινως άς ήκουσες!

Απ' το βράδυ έκεινο δεν ξαναείδα την Ρόζα!

ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΝ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

Η κούκλα

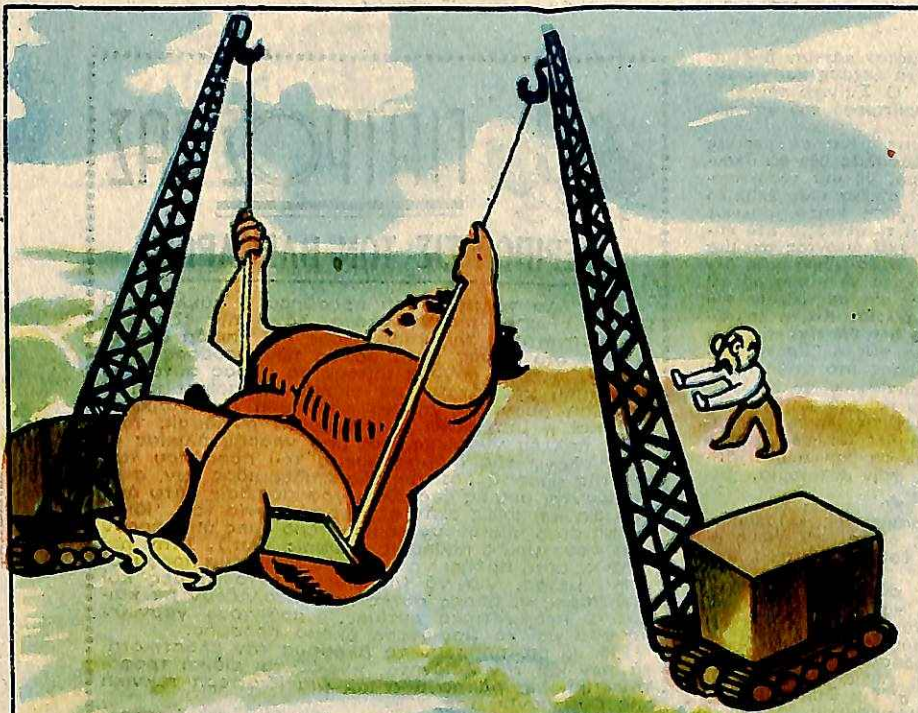
Ή σκέψη της ήταν θολή, ταραγμένη! Δεν μπορούσε άκόμη να συνέλθη από τα άπρόοπτα περιστατικά της νύχτας εκείνης.

Τέσσερες μετά τα μεσάνυχτα γύριζε, για πρώτη φορά, σπίτι της, έπειτα από δυο χρόνια μοναξιά και πένθους, έπειτα από τον τραγικό θάνατο του άνδρος της έκει κάτω με το συμμαχικό στρατεύματα της Μέσης Ανατολής.

Προσεκτικά, φοβισμένα ποτώντας στα νύχια των ποδιών της, προσέπαρε δίπλα από ένα δωμάτιο και μπήκε στο όκο της. Πριν μπει πέταξε πάνω σε μια πολυθρόνα ένα μάτσο τριαντάφυλλα, ένα κουτί σοκολάτες και μια θαυμάσια κούκλα.

Σάν καταφύγιω σωτηρίας της φάνηκε ή κάμαρά της, όταν τη διπλοκλείδωσε με το κλειδί, κι' έπρεσε εξαντλημένη από τις συγκινήσεις και την κούρασι πάνω στο ντιβάνι.

Τόν άγοπούσε πολύ τόν Τάκη της. Της έφυγε όμως μια νύχτα σκοτεινή και πήγε να συναντήση, σαν εξιμωτικό, πού ήταν, τα άλλα του άδελφια που πολεμούσαν για την έλευθερία της πατρίδας. Από την ήμερα εκείνη ή Νόρα έμεινε κλειστή

Η ΧΟΝΤΡΗ ΚΑΝΕΙ ΚΟΥΝΙΑ

ΤΡΕΛΛΟ ΜΕΘΥΣΙ

— Θάαα... σās πππάω... μμμέσα...
— Τί μās λέτε; Θā σās φοθηθούμε έπει-
δή είσαστε δύο;
— Όχι, θā σκιαχτούμε έμείς έπειδή εί-
σατε τέσσερις...

ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ

— Έχω την έντύπωσι, χρυσή μου,
δι τελειοποιήθηκα άρκετά στο ρί-
ξιμο τών μαχαιριών και θā μporώ στο
έξής νā σέ χρησιμοπωώ ως στόχο στο ίπ-
ποδρόμιο!

Η ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΤΟΥ ΚΡΕΑΤΟΣ

— Αύτός ό παπαγάλος είνε πολύ καλύτερος άπ' εκείνον
πού σās πούλησα την περασμένη έβδομάδα!
— Πιστεύω πώς θā είνε και λιγώτερο σκληρός άπ' έ-
κείνον!...

ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΕΘΕΡΑ

— Πολύ άργά, δυστυχισμένε μου Μανώλη. Ή
πεθερά σου έσβυσε!